WIJ WILLEM-ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Besluit van

houdende regels over de voorlopige selectiemiddelen en de bewijsmiddelen die ter vaststelling van het gebruik van alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer kunnen worden ingezet en aanwijzing van grenswaarden voor drugsgebruik en gecombineerd drugs- en alcoholgebruik (Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer)

Op de voordracht van Onze Minister van Veiligheid en Justitie van 2015, directie Wetgeving en Juridische Zaken, nr. ;

Gelet op artikel 8, vijfde lid, en artikel 163, tiende lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 28a, elfde lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 89, tiende lid, van de Spoorwegwet, artikel 48, tiende lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.6, tiende lid, van de Wet luchtvaart;

De Afdeling advisering van de Raad van State gehoord (advies van 2015, nr.);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Veiligheid en Justitie van 2015, directie Wetgeving en Juridische Zaken, nr. ;

Hebben goedgevonden en verstaan:

§1. Begripsomschrijvingen

Artikel 1

In dit besluit en de daarop rustende bepalingen wordt verstaan onder:
a. NFI: het Nederlands Forensisch Instituut;
b. opsporingsambtenaar: een opsporingsambtenaar als bedoeld in artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering en een buitengewoon opsporingsambtenaar als bedoeld in artikel 142, eerste lid, van dat wetboek, artikel 159, eerste lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 86, eerste en tweede lid, van de

Spoorwegwet, artikel 45, eerste en tweede lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.3, eerste lid, van de Wet luchtvaart is genoemd;
c. bloedonderzoek: een onderzoek als bedoeld in artikel 8, tweede lid, onder b, of artikel 8, derde lid, onder b, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, tweede lid, onder b, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, tweede lid, onder b, van de Spoorwegwet, artikel 41, tweede lid, onder b, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, derde lid, onder b, van de Wet luchtvaart dat betrekking heeft op het gebruik van alcohol of de drugs die in artikel 2 zijn aangewezen;
d. aanvullend bloedonderzoek: een onderzoek als bedoeld in onderdeel c dat betrekking heeft op het gebruik van drugs die niet in artikel 2 zijn aangewezen of geneesmiddelen.

§2. Grenswaarden voor drugs en alcohol

Artikel 2

1. De grenswaarden voor de in artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 bedoelde stoffen zijn, indien zij enkelvoudig zijn gebruikt en gemeten:
a. in geval van amfetamine, methamfetamine, cocaïne, MDMA, MDEA en MDA: 50 microgram amfetamine, methamfetamine, cocaïne, MDMA, MDEA of MDA per liter bloed of de som van de concentraties amfetamine, methamfetamine, MDMA, MDEA en MDA;
b. in geval van cannabis: 3,0 microgram tetrahydrocannabinol per liter bloed;
c. in geval van heroïne en morfine: 20 microgram morfine per liter bloed;
d. in geval van GHB, gamma butyrolacton of 1,4-butaandiol: 10 milligram GHB per liter bloed.
2. Indien een van de in het eerste lid genoemde stoffen is gebruikt en gemeten in combinatie met een of meer andere van deze stoffen, alcohol of met een andere stof als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994, is de grenswaarde voor iedere in het eerste lid genoemde stof en alcohol:
a. in geval van amfetamine, methamfetamine, MDMA, MDEA of MDA: 25 microgram amfetamine, methamfetamine, MDMA, MDEA of MDA per liter bloed;
b. in geval van cannabis: 1,0 microgram tetrahydrocannabinol per liter bloed;
c. in geval van cocaïne, heroïne en morfine: 10 microgram cocaïne of morfine per liter bloed;
d. in geval van GHB, gamma butyrolacton of 1,4-butaandiol: 5,0 milligram GHB per liter bloed;
e. alcohol: 0,2 milligram ethanol per milliliter bloed.

§3. Voorlopige selectiemiddelen

§3.1. Onderzoek van de psychomotorische functies en oog- en spraakfuncties

Artikel 3

1. Een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties als bedoeld in artikel 160, vijfde lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994 geschiedt overeenkomstig de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
2. Het onderzoek wordt verricht door een opsporingsambtenaar die voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.

3. Indien het onderzoek niet heeft geleid tot een geldig resultaat, kan de opsporingsambtenaar het met toepassing van het eerste en tweede lid eenmaal opnieuw verrichten.
4. Indien het onderzoek indiceert dat een of meer drugs of geneesmiddelen of alcohol is gebruikt, vermeldt de opsporingsambtenaar het resultaat van het onderzoek in het proces-verbaal.
5. De opsporingsambtenaar deelt het resultaat van het onderzoek direct mede aan degene bij wie het onderzoek is verricht.

§3.2. Voorlopig ademonderzoek

Artikel 4

1. Een voorlopig ademonderzoek als bedoeld in artikel 160, vijfde lid, onder b, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 28, eerste lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, vierde lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, vierde lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.4, tweede lid, van de Wet luchtvaart geschiedt door degene bij wie het onderzoek wordt verricht, in een voor het onderzoek bestemde ademtester die bij ministeriële regeling is aangewezen, ademlucht te laten blazen en het resultaat daarvan af te lezen.
2. De ademtester, bedoeld in het eerste lid, voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
3. Het voorlopig ademonderzoek wordt verricht door een opsporingsambtenaar die voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
4. Indien het voorlopig ademonderzoek niet heeft geleid tot een geldig resultaat, kan de opsporingsambtenaar het met toepassing van het eerste tot en met derde lid eenmaal opnieuw verrichten.

Artikel 5

1. Indien het voorlopig ademonderzoek indiceert dat het alcoholgehalte van de adem van de verdachte hoger is dan op grond van artikel 8, tweede lid, onder a, of derde lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, tweede lid, onder a, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, tweede lid, onder a, van de Spoorwegwet, artikel 41, tweede lid, onder a, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, derde lid, onder a, van de Wet luchtvaart is toegestaan, vermeldt de opsporingsambtenaar het resultaat van het onderzoek in het proces-verbaal.
2. De opsporingsambtenaar deelt het resultaat van het voorlopig ademonderzoek direct mede aan degene bij wie het onderzoek is verricht.

§3.3. Onderzoek van speeksel

Artikel 6

1. Een onderzoek van speeksel als bedoeld in artikel 160, vijfde lid, onder c, van de Wegenverkeerswet 1994 geschiedt door met een voor het onderzoek bestemde speekseltester die bij ministeriële regeling is aangewezen, in de mondholte van degene bij wie het onderzoek wordt verricht, speeksel af te nemen en het resultaat daarvan af te lezen of door een bij de speekseltester behorend apparaat uit te lezen.
2. De speekseltester, bedoeld in het eerste lid, voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.

3. Het onderzoek van speeksel wordt verricht door een opsporingsambtenaar die voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
4. Indien het onderzoek van speeksel niet heeft geleid tot een geldig resultaat, kan de opsporingsambtenaar het met toepassing van het eerste tot en met derde lid eenmaal opnieuw verrichten.

Artikel 7

1. Indien het onderzoek van speeksel indiceert dat een of meer drugs of geneesmiddelen is gebruikt, vermeldt de opsporingsambtenaar het resultaat van het onderzoek in het proces-verbaal.
2. De opsporingsambtenaar deelt het resultaat van het onderzoek van speeksel direct mede aan degene bij wie het onderzoek is verricht.

§4. Bewijsmiddelen

§4.1. Ademonderzoek

Artikel 8

1. Een ademonderzoek als bedoeld in artikel 8, tweede lid, onder a, of derde lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, tweede lid, onder a, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, tweede lid, onder a, van de Spoorwegwet, artikel 41, tweede lid, onder a, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, derde lid, onder a, van de Wet luchtvaart geschiedt door de verdachte, zo nodig viermaal, ononderbroken ademlucht in een voor het onderzoek bestemd ademanalyseapparaat dat bij ministeriële regeling is aangewezen, te laten blazen en het resultaat daarvan af te lezen. Het blazen kan worden beëindigd, zodra het onderzoek twee meetresultaten heeft opgeleverd.
2. Het ademonderzoek wordt niet eerder verricht dan twintig minuten nadat de verdachte gevorderd is zijn medewerking te verlenen aan het voorlopig ademonderzoek dan wel twintig minuten nadat de opsporingsambtenaar de verdachte heeft bevolen zijn medewerking te verlenen aan het ademonderzoek.
3. Het ademanalyseapparaat, bedoeld in het eerste lid, voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
4. Het ademonderzoek wordt verricht door een opsporingsambtenaar die voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
5. Het alcoholgehalte van de twee meetresultaten, bedoeld in het eerste lid, wordt op een bij ministeriële regeling voorgeschreven wijze vastgesteld.
6. Indien het ademonderzoek niet heeft geleid tot een geldig resultaat, kan de opsporingsambtenaar het met toepassing van het eerste tot en met vijfde lid eenmaal opnieuw verrichten.

Artikel 9

1. Indien het ademonderzoek het vermoeden bevestigt dat het alcoholgehalte van de adem van de verdachte hoger is dan op grond van artikel 8, tweede lid, onder a, of derde lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, tweede lid, onder a, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, tweede lid, onder a, van de Spoorwegwet, artikel 41, tweede lid, onder a, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, derde lid, onder a, van de Wet luchtvaart is toegestaan, vermeldt de opsporingsambtenaar het resultaat van het onderzoek in het proces-verbaal.

2. De opsporingsambtenaar deelt het resultaat van het ademonderzoek direct aan de verdachte mede en wijst hem, indien het ademonderzoek het vermoeden bevestigt dat hij artikel 8, eerste, tweede, derde of vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, eerste of tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, eerste of tweede lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, eerste of tweede lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, eerste of derde lid, van de Wet luchtvaart heeft overtreden, erop dat hij het recht op tegenonderzoek heeft.
3. Het tegenonderzoek geschiedt door middel van een bloedonderzoek. De artikelen 10 tot en met 15 en 17 zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de bloedafname van de verdachte voor zijn rekening geschiedt en niet wordt gedaan dan nadat hij daarvoor aan de organisatie waarbij de opsporingsambtenaar werkzaam is en die voor de bloedafname zorgdraagt, een bij ministeriële regeling vastgesteld bedrag heeft betaald.

§4.2. Bloedonderzoek

Artikel 10

1. Een bloedonderzoek geschiedt door van de verdachte door middel van een venapunctie of, indien daartoe medische noodzaak bestaat, een infuus twee buisjes bloed af te nemen. De hoeveelheid bloed dat ieder buisje dient te bevatten, wordt bij ministeriële regeling vastgesteld.
2. De bloedafname geschiedt door een arts of verpleegkundige met de hulpmiddelen die bij ministeriële regeling zijn voorgeschreven.
3. De bloedafname geschiedt uiterlijk binnen anderhalf uur nadat de verdachte is staande gehouden. Van die termijn kan alleen vanwege bijzondere omstandigheden worden afgeweken.
4. De arts of verpleegkundige ontvangt voor de bloedafname een vergoeding van de organisatie waarbij de opsporingsambtenaar werkzaam is en die voor de bloedafname zorgdraagt. De hoogte van de vergoeding komt overeen met het tarief dat de Nederlandse Zorgautoriteit voor het verrichten van een dergelijke handeling heeft vastgesteld.

Artikel 11

1. Bij de bloedafname, bedoeld in artikel 10, eerste lid, is een opsporingsambtenaar aanwezig, die voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen, die:
a. van de bloedafname een proces-verbaal opmaakt dat hij voorziet van een sporenidentificatienummer en de naam, het geslacht, de geboortedatum en -plaats en het geboorteland en het burgerservicenummer van de verdachte van wie het bloed is afgenomen, of, indien deze gegevens van de verdachte onbekend zijn, andere gegevens waarmee zijn identiteit kan worden vastgesteld,
b. een eventueel door de arts of verpleegkundige afgelegde schriftelijke verklaring over de door hem gedane waarnemingen ten aanzien van de verdachte als bijlage bij het proces-verbaal, bedoeld onder a, voegt,
c. ervoor zorgt dat ieder buisje met bloed voorzien is van een sporenidentificatienummer, en
d. ervoor zorgt dat de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk in een bij ministeriële regeling voorgeschreven verpakking die hij van een of meer fraudebestendige sluitzegels heeft voorzien, worden bezorgd bij het laboratorium, bedoeld in artikel 12, tweede lid.

2. De opsporingsambtenaar wijst de verdachte bij de bloedafname erop dat hij het recht op tegenonderzoek heeft, indien het verslag van het bloedonderzoek, bedoeld in artikel 14, eerste lid, het vermoeden bevestigt dat hij artikel 8, eerste, tweede, derde of vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, eerste of tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, eerste of tweede lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, eerste of tweede lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, eerste of derde lid, van de Wet luchtvaart heeft overtreden, tenzij de bloedafname in het kader van een tegenonderzoek geschiedt.

Artikel 12

1. De opsporingsambtenaar formuleert de opdracht van de onderzoeker die het bloedonderzoek verricht.
2. De onderzoeker is verbonden aan een laboratorium. Als laboratorium komt alleen in aanmerking:
a. een laboratorium dat door de Raad voor Accreditatie is geaccrediteerd aan de hand van de algemene criteria voor het functioneren van beproevingslaboratoria, genoemd in de NEN-EN ISO/IEC 17 025, en deskundig is op het terrein van de bio-analyse, dan wel
b. een laboratorium dat in het buitenland is gevestigd en door een met de Raad voor Accreditatie vergelijkbare instantie is geaccrediteerd aan de hand van criteria die vergelijkbaar zijn met de criteria, genoemd in de NEN-EN ISO/IEC 17 025, en deskundig is op het terrein van de bio-analyse.
3. Met toepassing van artikel 28, eerste lid, laatste zinsnede, van de Dienstenwet is paragraaf 4.1.3.3. van de Algemene wet bestuursrecht niet van toepassing op de aanvraag om accreditatie, bedoeld in het tweede lid, onder a.
4. Indien de accreditatie van een laboratorium als bedoeld in het tweede lid is ingetrokken, is geschorst of na haar vervaldatum niet is verlengd, kan in dat laboratorium niet langer een bloedonderzoek worden verricht.

Artikel 13

Het laboratorium waaraan de onderzoeker, bedoeld in artikel 12, eerste lid, is verbonden, legt na ontvangst van de van de verdachte afgenomen buisjes bloed in een bestand de volgende gegevens vast:
a. de datum van ontvangst van de buisjes,
b. de sporenidentificatienummers, bedoeld in artikel 11, eerste lid, onder c,
c. de naam, het geslacht, de geboortedatum en het burgerservicenummer van de verdachte, en
d. de naam van de opsporingsambtenaar die de verdachte heeft gevraagd zijn toestemming te verlenen tot het verrichten van het bloedonderzoek dan wel de naam van de officier van justitie, de hulpofficier van justitie of de opsporingsambtenaar die het bevel tot het bloedonderzoek heeft gegeven.

Artikel 14

1. De onderzoeker, bedoeld in artikel 12, eerste lid, verricht het bloedonderzoek binnen twee weken na ontvangst van de van de verdachte afgenomen buisjes bloed. De methode die hij voor het bloedonderzoek hanteert, voldoet aan de bij ministeriële regeling vastgestelde eisen.
2. De onderzoeker stelt een in de Nederlandse taal gesteld schriftelijk verslag van het resultaat van het bloedonderzoek op en ondertekent dat verslag.

3. In afwijking van het tweede lid mag het verslag in de Engelse taal zijn gesteld, indien de onderzoeker die het verslag opstelt, verbonden is aan een laboratorium als bedoeld in artikel 12, tweede lid, onder b.
4. Het verslag bevat in ieder geval:
a. de naam, het geslacht, de geboortedatum en het burgerservicenummer van de verdachte met behulp van wiens bloed het onderzoek is verricht,
b. het sporenidentificatienummer van het buisje bloed met behulp waarvan het bloedonderzoek is verricht,
c. de methode met behulp waarvan het bloedonderzoek is verricht, en
d. het resultaat van het bloedonderzoek.
5. De onderzoeker stuurt het verslag zo spoedig mogelijk na het verrichten van het bloedonderzoek aan de opdrachtgever van het bloedonderzoek.

Artikel 15

De opdrachtgever van het bloedonderzoek stelt de verdachte binnen een week schriftelijk in kennis van het resultaat van het bloedonderzoek en van het recht op tegenonderzoek.

Artikel 16

1. In geval van een aanvullend bloedonderzoek stelt het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het bloedonderzoek heeft verricht, het voor dat onderzoek bestemde bloed ter beschikking aan de onderzoeker.
2. Op het aanvullend bloedonderzoek zijn de artikelen 11, eerste lid, onder d, en 12 tot en met 15 van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat
a. de termijn waarbinnen het aanvullend bloedonderzoek dient te zijn verricht, vier weken na ontvangst van de van de verdachte afgenomen buisjes bloed is, en
b. de hulpofficier van justitie belast is met de in artikel 12, eerste lid, genoemde taak.

Artikel 17

1. In geval van een tegenonderzoek stelt het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het bloedonderzoek of het aanvullend bloedonderzoek heeft verricht, het voor dat onderzoek bestemde bloed en het afschrift van het verslag, bedoeld in artikel 14, tweede lid, ter beschikking aan het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het tegenonderzoek verricht.
2. De artikelen 11, eerste lid, onder d, 12, tweede tot en met vierde lid, 13, 14, eerste tot en met vierde lid, en 15 zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat:
a. het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het bloedonderzoek of het aanvullend bloedonderzoek heeft verricht, het voor het tegenonderzoek bestemde bloed ter beschikking stelt aan het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het tegenonderzoek verricht en dat het laatstbedoelde laboratorium ervoor zorgt dat na het verrichten van het tegenonderzoek het resterende bloed naar het eerstbedoelde laboratorium wordt terugbezorgd, en
b. de onderzoeker het verslag van het tegenonderzoek naar de verdachte stuurt.
3. Tegenonderzoek geschiedt op initiatief van en voor rekening van de verdachte en wordt niet verricht dan nadat de verdachte een bij ministeriële regeling vastgesteld bedrag voor dat onderzoek heeft betaald aan het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het tegenonderzoek verricht. In dat bedrag zijn de

verzendkosten van het bloed door het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het bloedonderzoek of het aanvullend bloedonderzoek heeft verricht, inbegrepen. Het bedrag voor de verzendkosten verrekent het laboratorium, bedoeld in de eerste volzin, met het laboratorium, bedoeld in de tweede volzin. De verdachte is verplicht in zijn aanvraag tot het verrichten van een tegenonderzoek zijn naam, geslacht, geboortedatum en burgerservicenummer te vermelden, alsmede het sporenidentificatienummer dat op de kennisgeving, bedoeld in artikel 15, is vermeld.
4. Indien de verdachte de kosten van het tegenonderzoek niet binnen twee weken na de datum van dagtekening van de kennisgeving, bedoeld in artikel 15, heeft betaald, vervalt het recht op dat onderzoek.
5. De verdachte ontvangt het bedrag, bedoeld in het derde lid, uit 's Rijks kas terug indien het resultaat van het tegenonderzoek het vermoeden niet bevestigt dat hij artikel 8, eerste, tweede, derde of vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, eerste of tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, eerste of tweede lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, eerste of tweede lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, eerste of derde lid, van de Wet luchtvaart heeft overtreden.

Artikel 18

1. Het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden dat het bloedonderzoek, aanvullend bloedonderzoek of tegenonderzoek heeft verricht, vernietigt het bloed dat na dat onderzoek resteert, een half jaar na de datum van dagtekening van het verslag, bedoeld in artikel 14, tweede lid.
2. Indien het resultaat van het bloedonderzoek, het aanvullend bloedonderzoek of het tegenonderzoek het vermoeden niet bevestigt dat de verdachte artikel 8, eerste, tweede, derde of vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, eerste of tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, eerste of tweede lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, eerste of tweede lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, eerste of derde lid, van de Wet luchtvaart heeft overtreden, vernietigt het laboratorium, bedoeld in het eerste lid, het afschrift van het verslag, bedoeld in artikel 14, tweede lid, en de daarbij behorende gegevens, bedoeld in artikel 13, een half jaar na de datum van dagtekening van dat verslag.
3. Indien het resultaat van het bloedonderzoek, het aanvullend bloedonderzoek of het tegenonderzoek het vermoeden bevestigt dat de verdachte een van de in het tweede lid genoemde artikelleden heeft overtreden, vernietigt het laboratorium, bedoeld in het eerste lid, het afschrift van het verslag, bedoeld in artikel 14, tweede lid, en de daarbij behorende gegevens, bedoeld in artikel 13, vijf jaar na de datum van dagtekening van dat verslag.
4. Het laboratorium, bedoeld in het eerste lid, houdt aantekening van iedere vernietiging op grond van het eerste tot en met derde lid.

§5. Slotbepalingen

Artikel 19

Een onderzoek dat ter vaststelling van een overtreding op grond van artikel 8, eerste, tweede of derde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, eerste of tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, eerste of tweede lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, eerste of tweede lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, eerste of derde lid, van de Wet luchtvaart voor de inwerkingtreding van dit besluit is of wordt uitgevoerd, wordt overeenkomstig de regels die daarop voor de inwerkingtreding van dit besluit van toepassing waren, afgehandeld.

Artikel 20

Het Besluit alcoholonderzoeken wordt ingetrokken.

Artikel 21

Dit besluit treedt in werking op het tijdstip waarop de wet van 26 september 2014 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met het verbeteren van de aanpak van het rijden onder invloed van drugs (Stb. 2014, 353) in werking treedt.

Artikel 22

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer.

Lasten en bevelen dat dit besluit en de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Veiligheid en Justitie,

NOTA VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Dit besluit, Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer geheten, vormt een uitvloeisel van de wet van 26 september 2014 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met het verbeteren van de aanpak van het rijden onder invloed van drugs[1]. Bij deze wet zijn drie maatregelen geïntroduceerd die, zoals de titel van de wet al aangeeft, tot doel hebben om het gebruik van drugs in het verkeer, ook als dat gecombineerd wordt met alcohol, beter te kunnen aanpakken. Het gaat hier kort samengevat om de volgende maatregelen:

- De eerste maatregel omvat de introductie van een afzonderlijk verbod op het rijden onder invloed van drugs in het nieuwe vijfde lid van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994. Indien de bestuurder van een voertuig één drug heeft gebruikt, is hij strafbaar indien zijn drugsgebruik boven de voor die drug geldende gedragsgerelateerde grenswaarde uitkomt en indien die bestuurder onder invloed is van een combinatie van drugs of van één of meer drugs en alcohol, is hij strafbaar indien zijn drugsgebruik of zijn drugs- en alcoholgebruik, boven de voor ieder van die stoffen vastgestelde nullimiet uitstijgt.
- De tweede maatregel is neergelegd in artikel 160, vijfde lid, onder c, van de Wegenverkeerswet 1994 en bevat de bevoegdheid van de opsporingsambtenaar om een persoon die ervan verdacht wordt onder invloed van drugs een voertuig te besturen of te doen besturen dan wel aanstalten te maken een voertuig te besturen, te bevelen speeksel af te staan door middel van een zogenaamde speekseltester en de verplichting voor de bestuurder om op eerste vordering daaraan mee te werken.
– De derde maatregel behelst de bevoegdheid van de opsporingsambtenaar om een persoon die ervan verdacht wordt onder invloed van drugs een voertuig te besturen of te doen besturen dan wel aanstalten te maken een voertuig te besturen waarvan het gebruik niet met behulp van de speekseltester kan worden vastgesteld, zoals GHB, en van andere bewustzijnsbeïnvloedende stoffen, zoals geneesmiddelen, het bevel te geven mee te werken aan een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties, en de verplichting voor de bestuurder om op eerste vordering aan dat onderzoek mee te werken (zie artikel 160, vijfde lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994).

Voor de achtergrond en een uitgebreide beschrijving van deze maatregelen wordt verwezen naar de schriftelijke stukken bij het voorstel van de hiervoor aangehaalde wet van 26 september 2014[2].

Deze drie maatregelen vragen op een aantal punten om uitwerking bij algemene maatregel van bestuur. Dit Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer voorziet in die regeling. Daarnaast bevat dit besluit regels die gelden voor de naleving van het verbod op het rijden onder invloed van geneesmiddelen, bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994. Tot slot zijn in dit besluit de uitvoeringsregels geïncorporeerd die nodig zijn voor de handhaving van het verbod op het gebruik van alcohol, zoals neergelegd in de Wegenverkeerswet 1994, de Scheepvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart en die vóór de inwerkingtreding van het onderhavige besluit in het Besluit alcoholonderzoeken waren opgenomen. Dat besluit is bij het onderhavige besluit ingetrokken. Wel zijn bij het opstellen van het onderhavige besluit dat besluit en de

[1] Stb. 2014, 353.
[2] Zie met name Kamerstukken II 2010/11, 32 859, nr. 3 en Kamerstukken II 2011/12, 32 859, nr. 7.

vier ministeriële regelingen[3] die daarop gebaseerd waren, als uitgangspunt genomen. Tegelijk is van de gelegenheid gebruik gemaakt om in het onderhavige besluit een aantal bepalingen niet uit het Besluit alcoholonderzoeken over te nemen omdat die wetgevingstechnisch overbodig waren of onnodig belastend waren voor de praktijk. Met deze exercitie is beoogd de leesbaarheid en overzichtelijkheid van de regeling te vergroten en meer recht te doen aan de praktijk, zonder de te beschermen belangen van betrokkenen geweld aan te doen.

De regeling over het alcoholgebruik uit het onderhavige besluit is op een ruimere kring van personen van kracht dan de regeling die in dit besluit is getroffen voor drugs- en geneesmiddelengebruik. De regeling van alcoholgebruik geldt ook voor diegenen die vallen onder de reikwijdte van de Scheepvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart, terwijl de regeling voor drugs- en geneesmiddelengebruik alleen maar van toepassing is op (verdachte) bestuurders als bedoeld in de Wegenverkeerswet 1994. Dat komt doordat die wetten niet, zoals de Wegenverkeerswet 1994, een afzonderlijk verbod op drugsgebruik kennen, en evenmin bevoegdheden met behulp waarvan strafbaar drugs- of geneesmiddelengebruik kan worden vastgesteld[4].

Over het ontwerp van dit besluit hebben de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak, de Raad voor de rechtspraak, het College bescherming persoonsgegevens, de Stichting Wetenschappelijk Onderzoek Verkeersveiligheid (verder: SWOV), het College van procureurs-generaal, de Nederlandse Orde van Advocaten en de toenmalige Raad van Korpschefs desgevraagd advies uitgebracht. De Raad voor de rechtspraak heeft een blanco advies uitgebracht. Uit de andere adviezen kan worden geconcludeerd dat de andere instanties zich in algemene zin met de inhoud van het ontwerp van dit besluit kunnen verenigen. Wel hebben zij een aantal opmerkingen gemaakt en vragen gesteld ter verduidelijking van de inhoud en voorstellen gedaan voor aanpassing daarvan. Hierna wordt op hun opmerkingen, vragen en voorstellen, voor zover die rechtstreeks met dit besluit verband houden en meer inhouden dan een eenvoudige teksttoevoeging of -wijziging, gereageerd. Hierbij past de kanttekening dat de opmerkingen, vragen en voorstellen geen betrekking hadden op de in dit besluit opgenomen uitvoeringsvoorschriften die bij de onderzoeken naar het gebruik van alcohol – het gaat hier om het (voorlopig) ademonderzoek met de ademtester en het ademanalyseapparaat – in acht moeten worden genomen. De reden daarvoor is dat het voor advies voorgelegde ontwerpbesluit uitsluitend voorschriften bevatte ter uitvoering van het verbod op drugs- en geneesmiddelengebruik in het verkeer en niet op alcoholgebruik. De verklaring daarvoor is dat het aanvankelijk de bedoeling was om de uitvoeringsvoorschriften voor het vaststellen van alcoholgebruik in een afzonderlijk Besluit alcohol in het verkeer neer te leggen. Dat besluit zou ter vervanging dienen van het Besluit alcoholonderzoeken en op dezelfde datum in werking treden als het onderhavige besluit. Van een afzonderlijk besluit is echter afgezien omdat het als gevolg van de nota van wijziging bij het voorstel van de eerder aangehaalde wet van 26 september 2014 vanuit systematisch oogpunt logischer is bevonden om in het onderhavige besluit de nullimiet voor het gebruik van alcohol vast te leggen die van toepassing is indien een bestuurder van een voertuig die stof in combinatie met één of meer drugs heeft gebruikt. In dat geval komt het de overzichtelijkheid ten goede

---

[3] Het gaat hier om de Regeling bloed- en urineonderzoek, de Regeling voorlopig ademonderzoek, de Regeling ademanalyse en de Regeling typeaanwijzing ademanalyseapparaat.
[4] Zie voor meer achtergrondinformatie: Kamerstukken II 2011/12, 32 859, nr. 7, blz. 41 en 42.

als ook de overige regels voor de handhaving van het alcoholverbod in dat besluit zijn opgenomen. Daarmee wordt tevens optimaal tegemoet gekomen aan de wens van het College van procureurs-generaal en de voormalige Raad van Korpschefs dat de voorschriften die bij de uitvoering van een (voorlopig) ademonderzoek moeten worden gevolgd, afgestemd zijn op de voorschriften die van toepassing zijn op de uitvoering van de onderzoeken die ter vaststelling van een strafbaar gebruik van drugs en geneesmiddelen (kunnen) worden gedaan.
Omdat de voorschriften die in het onderhavige besluit zijn opgenomen met betrekking tot de uitvoering van het (voorlopig) ademonderzoek, materieel gelijk zijn aan de voorschriften uit het Besluit alcoholonderzoeken en de daarop gebaseerde ministeriële regelingen, en voor zover zij het bloedonderzoek betreffen, overeenkomen met de voorschriften die in acht moeten worden genomen bij de uitvoering van een bloedonderzoek voor de vaststelling van een strafbaar drugs- of geneesmiddelengebruik, waarover wel advies is uitgebracht, heb ik het niet nodig geoordeeld om over de voorschriften uit het onderhavige besluit die gelden bij de uitvoering van de onderzoeken naar alcoholgebruik, alsnog advies te vragen. Daarbij komt dat het Besluit alcoholonderzoeken en de daarop gebaseerde ministeriële regelingen model hebben gestaan voor het ontwerp van dit besluit.

De administratieve lasten die aan de uitvoering van dit besluit zijn verbonden, zijn — zo kan mede in reactie op het advies van het College van procureurs-generaal worden opgemerkt — ten tijde van de totstandkoming van het wetsvoorstel in beeld gebracht en grotendeels weergegeven in de memorie van toelichting. Uit dit besluit vloeien geen verplichtingen voort die niet eerder in de wet of het Besluit alcoholonderzoeken en de daarop gebaseerde ministeriële regelingen zijn opgenomen of uit de Wet bescherming persoonsgegevens of de Wet deskundige in strafzaken[5] in samenhang met de Aanwijzing technisch opsporingsonderzoek/deskundigenonderzoek van het College van procureurs-generaal van 7 mei 2013[6] voortvloeien. Het vorenstaande is van overeenkomstige toepassing voor zover het de beperking van grondrechten betreft die het gevolg is van de inzet van de hiervoor genoemde typen onderzoeken.

Hierna wordt in paragraaf 2 ieder artikel van dit besluit toegelicht, met uitzondering van de slotbepalingen omdat die voor zich spreken.

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 (begripsomschrijvingen)

Onder c

De opsporingsambtenaren die op grond van dit besluit bevoegd zijn handelingen te verrichten in het kader van een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties, het voorlopig ademonderzoek, een onderzoek van speeksel, een ademonderzoek en een bloedonderzoek, zijn in artikel 1, onder c, van dit besluit aangeduid. Het gaat hier om de opsporingsambtenaren die in artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering zijn genoemd en de in artikel 142, eerste lid, van dat wetboek opgesomde buitengewone opsporingsambtenaren, die in artikel 159, eerste lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 86, eerste en tweede lid, van

[5] Stb. 2009, 33.
[6] Stcrt. 2013, 13962.

de Spoorwegwet, artikel 45, eerste en tweede lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.3, eerste lid, van de Wet luchtvaart zijn geëxpliciteerd.

Naar aanleiding van het advies van het College van procureurs-generaal is in de definitie van het begrip "opsporingsambtenaar" bij de omschrijving van de in artikel 142, eerste lid, van het Wetboek van Strafvoordering bedoelde buitengewone opsporingsambtenaren niet langer de toevoeging opgenomen dat die ambtenaren met het toezicht op de naleving van de bij of krachtens de Wegenverkeerswet 1994 vermelde voorschriften dienen te zijn belast. Hoewel het, voor zover het gaat om de handhaving van die wet, feitelijk wel om die ambtenaren gaat, onderschrijf ik de mening van het College dat die toevoeging strikt genomen overbodig is omdat uit hun akte van beëdiging blijkt of hun opsporingsbevoegdheid zich uitstrekt tot de feiten die in de Wegenverkeerswet 1994 strafbaar zijn gesteld. Anders dan het College in zijn advies veronderstelt, zou die toevoeging echter geen inperking van de handhavingsmogelijkheden van de Wegenverkeerswet 1994 hebben betekend, omdat door de toevoeging het begrip "opsporingsambtenaar" zich uitstrekte tot alle strafbare feiten uit de Wegenverkeerswet 1994 en dus verder reikte dan de in artikel 8 van die wet strafbaar gestelde feiten die in dit besluit centraal staan.

In artikel 1, onder c en d, wordt een onderscheid gemaakt tussen een bloedonderzoek en aanvullend bloedonderzoek. Een bloedonderzoek is een onderzoek dat gericht is op het bepalen van concentraties van alcohol of de drugs die in artikel 2 zijn aangewezen. Een aanvullend bloedonderzoek is een onderzoek dat gericht is op het bepalen van concentraties van de drugs die niet in artikel 2 zijn aangewezen of geneesmiddelen. Dat onderzoek kan direct bij aanvang van het bloedonderzoek naar het gebruik van alcohol of de in artikel 2 aangewezen drugs, plaatsvinden alsook op een later moment. Het onderscheid tussen twee typen onderzoek onderscheid is van belang in verband met de daaraan in dit besluit te stellen eisen. Aan het eerste type onderzoek worden in dit besluit lichtere eisen gesteld dan aan het tweede type omdat dat meer standaardmatig onderzoek is.

Artikel 2 (grenswaarden voor enkelvoudig en gecombineerd drugsgebruik en voor gecombineerd drugs- en alcoholgebruik)

Artikel 2 van dit besluit voorziet in de aanwijzing van de drugs en de grenswaarden die gelden voor het strafbaar gebruik van die drugs. Die aanwijzing vloeit voort uit het nieuwe vijfde lid van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994 op grond waarvan het voor een ieder verboden is een voertuig te besturen of als bestuurder te doen besturen na het gebruik van een of meer van de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen drugs en uit onderzoek is gebleken dat de bij die drugs vermelde grenswaarden zijn overschreden. Artikel 8, vijfde lid, maakt daarbij een onderscheid tussen grenswaarden voor enkel- en meervoudig drugsgebruik en gecombineerd gebruik van drugs en alcohol. De grenswaarden voor meervoudig of gecombineerd gebruik zijn lager gesteld dan de grenswaarden voor enkelvoudig gebruik omdat een bestuurder die onder invloed van een combinatie van drugs of van één of meer drugs en alcohol aan het verkeer deelneemt, een aanzienlijk groter risico voor de verkeersveiligheid vormt dan een bestuurder die maar één drug of alleen alcohol heeft gebruikt[7].

[7] Zie Kamerstukken II 2013/14, 32 859, nr. 11, blz. 2.

Indien een bestuurder onder invloed van één drug aan het verkeer heeft deelgenomen, gelden de zogenaamde, in artikel 2, eerste lid, vastgelegde gedragsgerelateerde grenswaarden. Dat zijn grenswaarden die een relatie leggen tussen de concentratie van de gebruikte drug en het effect daarvan op de rijvaardigheid van de bestuurder. Deze grenswaarden zijn als het ware de vertaling van de relatie tussen de concentratie van de meetbare stof van een bepaalde drug in het bloed van de bestuurder en de negatieve effecten daarvan op de rijvaardigheid die op grond van artikel 8, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 moet worden aangetoond. De gedragsgerelateerde grenswaarden zijn gelijk aan de grenswaarden die een commissie onder leiding van het Nederlands Forensisch Instituut (verder: NFI) in het Advies grenswaarden voor drugs van 31 maart 2010 grenswaarden[8] heeft voorgesteld.

Voor enkelvoudig gebruik van alcohol is in artikel 2, eerste lid, geen grenswaarde opgenomen waarboven het besturen of doen besturen van een voertuig niet is toegestaan. Dat is niet gebeurd omdat daarvoor de grenswaarden uit artikel 8, tweede of derde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 gelden. Voor de ervaren bestuurder ligt die grenswaarde ingevolge artikel 8, tweede lid, bij een ademalcoholgehalte dat hoger ligt dan 220 microgram alcohol per liter uitgeademde lucht of een bloedalcoholgehalte dat hoger ligt dan 0,5 promille. Voor de beginnende bestuurder ligt de grens blijkens artikel 8, derde lid, bij een ademalcoholgehalte dat hoger ligt dan 88 microgram alcohol per liter uitgeademde lucht of een bloedalcoholgehalte dat hoger ligt dan 0,2 promille. Deze grens geldt ingevolge artikel 8, vierde lid, ook voor de bestuurder van een motorrijtuig die zonder rijbewijs een motorrijtuig bestuurt voor het besturen waarvan een rijbewijs vereist is en geldt ook voor de bestuurder aan wie de verplichting is opgelegd deel te nemen aan het alcoholslotprogramma, bedoeld in het artikel 1, eerste lid, onder u, van de Wegenverkeerswet 1994.

De Scheepvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart kennen anders dan de Wegenverkeerswet 1994 geen verschil in grenswaarden voor een beginnende en ervaren bestuurder. Voor degene die op een scheepvaartweg een varend schip voert of stuurt, dan wel als loods aan boord van een zodanig schip de kapitein of de verkeersdeelnemer adviseert over de te voeren navigatie geldt op grond van artikel 27, tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, een grenswaarde die gelijk is aan de grenswaarde die in de Wegenverkeerswet 1994 is bepaald voor een ervaren bestuurder van een voertuig. Die grenswaarde is ook van toepassing op degene die binnen het hoofdspoorwegverkeerssysteem of het lokale spoorwegverkeersysteem een veiligheidsfunctie uitoefent en op degene die op de uitoefening van zodanige functie toezicht houdt (zie artikel 4, tweede lid, van de Spoorwegwet respectievelijk artikel 41, tweede lid, van de Wet lokaal spoor). Voor een lid van het boordpersoneel van een luchtvaartuig is de grenswaarde bij alcoholgebruik op een vergelijkbare grenswaarde gesteld als die geldt voor de beginnende bestuurder in de Wegenverkeerswet 1994. Die grens is in artikel 2.12, derde lid, van de Wet luchtvaart vastgesteld bij een ademalcoholgehalte dat hoger ligt dan 90 microgram alcohol per liter uitgeademde lucht of een bloedalcoholgehalte dat hoger ligt dan 0,2 promille.

---

[8] Dat advies was als bijlage gevoegd bij de memorie van toelichting van het voorstel van wet tot wijziging van de Wegenverkeerswet in verband met het verbeteren van de aanpak van het rijden onder invloed van drugs (zie Kamerstukken 2010/11, 32 859, nr. 3, blz. 8).

Indien de bestuurder van een voertuig onder invloed heeft gereden van een combinatie van drugs of van één of meer drugs en alcohol, is op iedere drug waarvoor in artikel 2, eerste lid, een gedragsgerelateerde grenswaarde is vastgesteld, afzonderlijk en op alcohol een zogenaamde nullimiet of analytische grenswaarde[9] van toepassing. De nullimieten zijn in het tweede lid van artikel 2 neergelegd en zijn gelijk aan de nullimieten die een soortgelijke commissie als de commissie die heeft geadviseerd over de gedragsgerelateerde grenswaarden, heeft voorgesteld in het Advies analytische grenswaarden voor drugs van 26 juni 2014[10]. Nullimieten zijn grenswaarden waarbij er geen enkele relatie bestaat tussen de concentratie van de gebruikte drug en het effect of het risico daarvan op de verkeersveiligheid. Anders dan de naam van nullimieten doet veronderstellen zijn deze limieten niet op nul gesteld, maar, zoals ook in artikel 8, vijfde lid, laatste volzin, van de Wegenverkeerswet 1994 is verwoord, op de laagst meetbare grenswaarden. De reden daarvoor is dat de apparatuur waarmee gemeten wordt geen nul kan meten en ook omdat van GHB bekend is dat het een lichaamseigen stof is die in lage concentratie in bloed kan worden gemeten.

De in Nederland in het verkeer voorkomende drugs zijn cannabis (marihuana en hasj), heroïne, cocaïne, amfetamine, middelen die chemisch verwant zijn aan amfetaminen (zoals MDEA en MDMA) en GHB. In artikel 2, eerste en tweede lid, van dit besluit zijn dan ook voor deze drugs de grenswaarden vastgesteld waarboven het gebruik van deze drugs strafbaar is.
Voor de amfetamine-achtige stoffen (amfetamine, methamfetamine, MDMA, MDEA en MDA) is in artikel 2, eerste lid, onder a, een gedragsgerelateerde grenswaarde bepaald zowel voor de situatie dat ieder van die stoffen afzonderlijk is gebruikt als voor de situatie dat verschillende van die stoffen gelijktijdig zijn gebruikt. Die grenswaarde ligt bij enkel- en meervoudig gebruik op hetzelfde niveau, namelijk 50 microgram. Bij deze stoffen kunnen de concentraties worden opgeteld, omdat de werking van die stoffen goed vergelijkbaar is. Voor de eveneens in artikel 2, eerste lid, onder a, genoemde stof cocaïne geldt dat niet. De werking van cocaïne kan niet worden vergeleken met de amfetamine-achtige stoffen. Daarom is voor die stof alleen de grenswaarde vastgesteld indien die enkelvoudig is gebruikt. De hoogte daarvan is gelijk aan de grenswaarde van één van de amfetamine-achtige stoffen of de som van die stoffen en ligt dus op 50 microgram.
Indien één van de amfetamine-achtige stoffen in combinatie is gebruikt met een andere drug, een geneesmiddel of alcohol, ligt de grenswaarde van die stof op grond van artikel 2, tweede lid, onder a, de helft lager.

De in artikel 2 van dit besluit opgenomen grenswaarden gelden alleen in het kader van de Wegenverkeerswet 1994 en dus niet in het kader van de Scheepvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart. De reden daarvoor is dat, zoals ook al in paragraaf 1 van deze nota van toelichting is uiteengezet, in die wetten geen specifiek verbod op drugsgebruik is opgenomen. Die wetten bevatten ook geen verplichting zoals in artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 is neergelegd, om bij algemene maatregel van bestuur grenswaarden te bepalen voor enkel- en meervoudig drugsgebruik en gecombineerd gebruik van drugs en alcohol. In plaats daarvan gaan die wetten nog uit van de systematiek uit artikel 8, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 die vóór de inwerkingtreding van de eerder aangehaalde wet van 26 september 2014,

[9] Deze grenswaarden worden ook wel aangeduid als limits of quantitation of zerotolerancewaarden.
[10] Zie de bijlage bij Kamerstukken II 2014/15, 32 859, nrs. 16 en C.

voor het gebruik van één van de in artikel 2 van dit besluit aangewezen drugs gold. Die systematiek houdt in dat een persoon alleen strafbaar is indien uit de bewijsmiddelen, waaronder het rapport van de deskundige die de bloedanalyse heeft uitgevoerd, de relatie kon worden aangetoond tussen de concentratie van de meetbare stof van een bepaalde drug in het bloed van betrokkene en de nadelige effecten die deze drug op de verkeersveiligheid heeft. Hiervoor wordt verwezen naar artikel 27, eerste lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, eerste lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, eerste lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 2.12, eerste lid, van de Wet luchtvaart.

De systematiek die vastligt in het eerste lid van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994, is nog wel van toepassing indien een bestuurder van een voertuig een nieuwe drug heeft gebruikt die niet in artikel 2 is aangewezen en waarvoor nog niet de gedragsgerelateerde grenswaarde en nullimiet zijn vastgesteld. Indien een drug in het verkeer wordt gebruikt waarvan uit de statistische onderzoeksgegevens van verschillende laboratoria blijkt dat van die drug steeds vaker bij bloedonderzoek meetbare stoffen worden aangetroffen, zullen deskundigen van het NFI in samenwerking met andere deskundigen uit binnen- en buitenland voor die drug de gedragsgerelateerde grenswaarde bepalen voor de situatie dat die drug enkelvoudig wordt gebruikt en de nullimiet voor het geval die drug in combinatie met één of meer andere drugs of met alcohol wordt gebruikt. Vervolgens zal worden bevorderd dat die limieten in de op artikel 8, vijfde lid, gebaseerde algemene maatregel van bestuur worden neergelegd. In de tussentijd kan worden teruggevallen op artikel 8, eerste lid, op basis waarvan tegen het gebruik van die drug strafrechtelijk kan worden opgetreden. Indien een drug die nog niet in artikel 2 wordt genoemd, in combinatie is gebruikt met een drug die wel in dat artikel is aangewezen, is de grondslag voor de aanpak van dit gecombineerde gebruik, zowel artikel 8, eerste lid, als artikel 8, vijfde lid van de Wegenverkeerswet 1994. Voor de aangewezen drug geldt in die situatie de in artikel 2 vastgestelde nullimiet en voor de niet-aangewezen drug zal op basis van artikel 8, eerste lid, dienen te worden beoordeeld welk effect de drug op het gedrag van de gebruiker in het verkeer heeft gehad.
De verwachting is dat het aantal keren dat teruggevallen zal moeten worden op artikel 8, eerste lid, beperkt zal zijn omdat periodiek zal worden bezien of de drugs die in artikel 2 zijn aangewezen, aangevuld dienen te worden met nieuwe drugs en grenswaarden.

De in de vorige alinea bedoelde werkzaamheden zullen worden gecoördineerd door het NFI, zoals dit instituut ook heeft gedaan in het kader van het Advies grenswaarden voor drugs en het Advies analytische grenswaarden voor drugs. Aanleiding voor het bij elkaar komen van de commissie kan, zoals hiervoor ook is opgemerkt, bijvoorbeeld zijn dat uit de statistische onderzoeksgegevens van verschillende laboratoria blijkt dat van een bepaalde, nog niet aangewezen drug steeds vaker bij bloedonderzoek meetbare stoffen worden aangetroffen. Aanleiding daarvoor kan ook zijn dat signaleringen die het Trimbos Instituut doet op het gebied van drugsgebruik in Nederland, uitwijzen dat het gebruik van een bepaalde drug sterk in opkomst is en er ook tekenen zijn dat deze drug in het verkeer wordt gebruikt. In beide gevallen zal de commissie een consensus moeten bereiken over de vraag of het mogelijk is om voor de desbetreffende drug een grenswaarde vast te stellen en zo ja, op welke hoogte de gedragsgerelateerde grenswaarde en nullimiet voor die drug moet worden bepaald.

Morfine is in artikel 2, eerste lid, onder c, en tweede lid, onder c, opgenomen als afzonderlijke drug, maar ook als meetbare stof van de drug "heroïne". Indien tijdens het bloedonderzoek blijkt dat een bestuurder meer heeft gebruikt dan de daarvoor geldende grenswaarde van 20 microgram per liter bloed bij enkelvoudig gebruik of van 10 microgram per liter bloed bij gecombineerd gebruik, zal hij wegens overtreding van artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 worden vervolgd. Dat geldt ongeacht of de bestuurder morfine op doktersrecept als geneesmiddel heeft gebruikt of dat bij hem morfine in het bloed aangetroffen is als gevolg van het gebruik van heroïne. Op beide categorieën bestuurders zijn artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 en de daarvoor in artikel 2 van dit besluit vastgestelde grenswaarden van toepassing. Met die lijn wordt aangesloten bij de systematiek van artikel 8, eerste lid, van die wet op grond waarvan voor bestuurders die verdovende middelen op doktersrecept of andere geneesmiddelen gebruiken, ook geen uitzonderingsgrond geldt.

Op het rijden onder invloed van geneesmiddelen blijft de regeling uit artikel 8, eerste lid, van toepassing, ongeacht of de geneesmiddelen in combinatie met drugs of alcohol of enkelvoudig zijn ingenomen. De achtergrond daarvan is dat voor te weinig geneesmiddelen, bijvoorbeeld niet voor alle benzodiazepinen, grenswaarden kunnen worden vastgesteld en het bovendien lastig is om voor het geneesmiddelengebruik in het verkeer eenduidige grenswaarden te bepalen omdat de invloed van het gebruik van een geneesmiddel op de verkeersveiligheid teveel afhankelijk is van persoonlijke factoren, zoals het onderliggende ziektebeeld van betrokkene en de duur van het gebruik van het geneesmiddel[11]. Dat betekent dat in geval van gecombineerd gebruik van de in artikel 2 aangewezen drugs of alcohol met geneesmiddelen, alleen voor het drugs- en alcoholgebruik een nullimiet geldt.

Artikel 3 (onderzoek van de psychomotorische functies en oog- en spraakfuncties)

Artikel 3 bevat regels voor de wijze van uitvoering van een onderzoek van psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties en voor de wijze waarop het resultaat van dat onderzoek moet worden vastgelegd en kenbaar gemaakt.
Dat type onderzoek dient ter vaststelling van een mogelijk strafbaar drugs- of geneesmiddelengebruik en vervult de functie van voorselectiemiddel. Met behulp daarvan kan aannemelijk worden gemaakt dat betrokkene onder invloed is van een drug of geneesmiddel. Aanleiding voor het instellen van het onderzoek kan zijn gelegen in de constatering dat de bestuurder vreemd rijgedrag of uiterlijke kenmerken vertoont die duiden op het gebruik van drugs of geneesmiddelen terwijl het speekselonderzoek negatief was. Bij die kenmerken kan worden gedacht aan schuim om de mond of versuft gedrag. Aanleiding voor het uitvoeren van het onderzoek kan ook zijn dat een bestuurder naar alcohol ruikt, maar de opsporingsambtenaar op dat moment niet de beschikking heeft over een ademtester (zie de artikelen 4 en 5). Het onderzoek kan dan in de plaats worden gehouden van het voorlopig ademonderzoek.

De regels over een onderzoek van psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties zijn, zoals ook uit de formulering van artikel 3, eerste lid, blijkt, alleen van toepassing op degenen die genoemd zijn in artikel 160, vijfde lid, aanhef en onder a, van de Wegenverkeerswet 1994. Dat zijn de bestuurder van een

[11] Kamerstukken II 2011/12, 32 859, nr. 7, blz. 17.

voertuig en degene die aanstalten maakt een voertuig te gaan besturen. Doordat de vordering tot medewerking aan een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties ook gericht kan worden tot degene die aanstalten maakt een voertuig te gaan besturen, kan het onderzoek ook preventief worden toegepast om te voorkomen dat iemand die op het punt staat om een voertuig te besturen alsnog daartoe overgaat. Onder het begrip “bestuurder” valt verder ook degene die het motorrijtuig doet besturen. Dat vloeit voort uit artikel 168 van de Wegenverkeerswet 1994 waarin met een bestuurder gelijk is gesteld degene die geacht wordt een motorrijtuig onder onmiddellijk toezicht van de bestuurder te besturen.

Zoals ook al in paragraaf 1 uiteengezet is, kennen de Scheepvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart geen bevoegdheid tot het vorderen van medewerking aan het onderhavige onderzoek. Als gevolg daarvan bevatten die wetten ook geen verplichting om ter uitvoering van die bevoegdheid bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen, zoals wel het geval is in artikel 163, tiende lid, van de Wegenverkeerswet 1994.

Artikel 3, eerste lid, voorziet erin dat de onderdelen waaruit het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties kan bestaan, bij ministeriële regeling worden benoemd. Bij die onderdelen kan worden gedacht aan het bepalen van iemands reactiesnelheid en evenwichtsfuncties, een onderzoek van de grootte van de pupil en de reflex van de pupil op licht. Bij het verrichten van een dergelijk onderzoek moet de opsporingsambtenaar op zijn waarnemingen en de interpretatie daarvan afgaan. Indien hij op basis daarvan tot de conclusie komt dat de bestuurder of degene die aanstalten maakte een voertuig te gaan besturen vermoedelijk onder invloed van drugs of geneesmiddelen is, vermeldt hij dat in het proces-verbaal.

Het onderhavige onderzoek mag volgens het tweede lid van artikel 3 alleen worden uitgevoerd door een opsporingsambtenaar die voldoet aan bij ministeriële regeling gestelde eisen. Die eisen zullen betrekking hebben op de kennis en vaardigheden waarover hij moet beschikken om het onderzoek in de praktijk op een zorgvuldige manier te doen. Deze voorwaarde strekt ertoe de betrouwbaarheid van het resultaat van het onderzoek te waarborgen.

Indien de resultaten van het onderzoek naar de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties positief zijn, wordt degene bij wie het onderzoek is uitgevoerd, verdacht van overtreding van artikel 8, vijfde of eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 en meegenomen naar het politiebureau voor een bloedonderzoek.

Het is niet nodig om bij de bestuurder naast het uitvoeren van het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties ook speeksel met een speekseltester af te nemen (zie voor meer uitleg: artikel 6 van dit besluit). Als de speekseltester een indicatie geeft dat de bestuurder drugs heeft gebruikt, is dat voldoende om hem te bevelen bloed af te staan. Andersom is het ook niet nodig om een speekselonderzoek te doen als met behulp van het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties tenminste drie uiterlijke

kenmerken en gedragskenmerken zijn vastgesteld die duiden op het gebruik van drugs[12].
Uit artikel 163 van de Wegenverkeerswet 1994 volgt dat het bevel tot het afstaan van bloed niet kan worden gegeven aan degene die aanstalten maakte een voertuig te gaan besturen.

Wanneer de bestuurder de verplichting om mee te werken aan een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties niet nakomt, kan hij administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden aangepakt. Overtreding van artikel 160 van de Wegenverkeerswet 1994 levert op grond van artikel 177, eerste lid, onder a, van die wet een strafbaar feit op.

Artikelen 4 en 5 (voorlopig ademonderzoek)

De artikelen 4 en 5 hebben zowel betrekking op het wegverkeer als op het scheepvaart-, spoorweg- en luchtvaartverkeer en bevatten regels over het voorlopig ademonderzoek dat ter vaststelling van een mogelijke overtreding van het alcoholverbod is opgenomen. In artikel 160, vijfde lid, onder b, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 28, eerste lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, vierde lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, vierde lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.4, tweede lid, van de Wet luchtvaart wordt dit onderzoek omschreven als het voorlopig onderzoek van uitgeademde lucht. Dit type onderzoek vervult, evenals het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties, de functie van voorselectiemiddel.

Het onderzoek geschiedt door betrokkene op aanwijzing van een opsporingsambtenaar als bedoeld in artikel 1, onder b, van dit besluit ademlucht te laten blazen in een daarvoor bestemde ademtester. Net zoals bij het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties het geval is, is de opsporingsambtenaar alleen maar bevoegd het onderzoek uit te voeren indien hij voldoet aan de bij ministeriële regeling te stellen kwaliteitseisen. Deze voorwaarde die in artikel 4, derde lid, is vastgelegd, is gesteld om te waarborgen dat het onderzoek op een zorgvuldige wijze wordt uitgevoerd opdat het resultaat van het onderzoek betrouwbaar is. Op grond van het tweede lid van dat artikel zullen met het oog op de betrouwbaarheid van het onderzoeksresultaat tevens bij ministeriële regeling eisen worden gesteld aan de ademtester met behulp waarvan het voorlopig ademonderzoek zal worden verricht.

Artikelen 6 en 7 (onderzoek van speeksel)

De artikelen 6 en 7 bevatten regels die tot doel hebben dat een onderzoek van het speeksel op een zorgvuldige en betrouwbare wijze bij een bestuurder van een voertuig of degene die aanstalten maakt het voertuig te gaan besturen, met behulp van de speekseltester wordt uitgevoerd. Deze artikelen vormen een invulling van artikel 160, vijfde lid, onder c, van de Wegenverkeerswet 1994 waarover volgens artikel 163, tiende lid, van die wet regels dienen te worden vastgesteld. Het onderzoek van speeksel is, zoals ook het geval is met het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties en het voorlopig ademonderzoek, een voorlopig selectiemiddel en strekt ertoe om een indicatie te

[12] Vgl. SWOV, Aanbevelingen voor politietoezicht op het gebruik van drugs in het verkeer, R-2014-28, Den Haag 2014, blz.11.

verkrijgen of de bestuurder het drugsverbod uit artikel 8, vijfde lid juncto eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 heeft overtreden. Het onderzoek van het speeksel kan, zoals ook het geval is ten aanzien van het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties, niet worden ingezet in het kader van de Scheepvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart omdat in die wetten daarvoor een grondslag ontbreekt.

Artikel 6

Een speekselonderzoek bestaat volgens artikel 6, eerste lid, uit het door middel van een speekseltester afnemen van speeksel in de mondholte van de bestuurder. Op grond van het tweede lid van dit artikel dient de speekseltester te voldoen aan bepaalde eisen. Hoewel de speekseltester alleen zal worden ingezet als voorselectiemiddel, is het stellen van die eisen van groot belang om ervoor te waken dat de speekseltester voldoende betrouwbaar is. Een onbetrouwbare speekseltester zal er immers toe leiden dat een bestuurder onnodig van zijn vrijheid wordt beroofd. In internationaal verband, laatstelijk in het Europese DRUID (Driving Under the Influence of Drugs, alcohol and medicines)-onderzoek[13], is veel onderzoek gedaan naar een geschikte speekseltester. In aanvulling op dat onderzoek heeft het NFI samen met de politie, de SWOV, het Nederlands Meetinstituut Certin en het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie te Brussel een leidraad opgesteld, waarin een voorstel voor eisen is gedaan waaraan speekseltesters moeten voldoen, willen zij een betrouwbaar onderzoeksresultaat opleveren. Het gaat hier om algemene eisen aan de speekseltester en eisen ten aanzien van de chemische aspecten en betrouwbaarheid en om aanvullende eisen aan readers. Het is de bedoeling dat die eisen op grond van artikel 6, tweede lid, in een ministeriële regeling zullen worden opgenomen.

Artikel 6, derde lid, bepaalt dat een opsporingsambtenaar alleen maar bevoegd is om bij de bestuurder speeksel af te nemen, indien hij voldoet aan bij ministeriële regeling gestelde eisen. Die eisen zullen, zoals hiervoor ook al is toegelicht in het kader van het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties en het voorlopig ademonderzoek, betrekking hebben op de kennis en vaardigheden waarover hij moet beschikken om van een bestuurder op een zorgvuldige manier speeksel te kunnen afnemen en de speekseltester te kunnen bedienen en uitlezen. Met het stellen van die kwaliteitseisen wordt beoogd de betrouwbaarheid van het resultaat van het speekselonderzoek te waarborgen.

Op grond van artikel 160, vijfde lid, aanhef en onder c, juncto artikel 168 van de Wegenverkeerswet 1994 kan een opsporingsambtenaar degene die een voertuig bestuurt of doet besturen, en degene die aanstalten maakt een voertuig te gaan besturen aan het onderzoek van speeksel onderwerpen. Dit kan — zo kan in reactie op het advies van de SWOV worden opgemerkt — als hij een vermoeden heeft dat betrokkene drugs heeft gebruikt, rijgevaarlijk gedrag in het verkeer vertoont of bij een aselecte drugscontrole.

In het geval het speekselonderzoek geen positief resultaat tot gevolg heeft, maar de opsporingsambtenaar wel bepaalde uiterlijke kenmerken waarneemt die duiden op het gebruik van drugs, zoals bij het gebruik van GHB het geval kan zijn, zal de

[13] Zie Evaluation of oral fluid Screening devices by TISPOL to Harmonise European police Requirements, deliverable 3.1.1 of DRUID, Driving Under the Influence of Drugs, Alcohol and Medicines, 2009.

opsporingsambtenaar overeenkomstig artikel 3 het onderzoek naar de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties uitvoeren. Ook indien bijvoorbeeld bij een grote verkeerscontrole geen speekseltesters meer voorradig zijn, kan worden overgegaan op een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties wanneer daartoe aanleiding is.

Er zijn omstandigheden denkbaar die ervoor kunnen zorgen dat het speekselonderzoek dient te worden afgebroken, bijvoorbeeld indien de bestuurder moet braken. In artikel 6, vierde lid, is daarom bepaald dat, wanneer het afnemen van speeksel niet heeft geleid tot een geldig resultaat, de opsporingsambtenaar het onderzoek van speeksel nog ten hoogste een keer kan herhalen. Met een geldig resultaat wordt bedoeld dat het onderzoek van speeksel een testresultaat heeft opgeleverd, hetzij positief, hetzij negatief.
Artikel 6, vierde lid, bevat geen verplichting voor de opsporingsambtenaar om het speekselonderzoek te herhalen. Daarvoor is gekozen omdat het niet in alle gevallen zinvol zal zijn om voor de tweede keer een speekselonderzoek te doen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn in een situatie waarin de bestuurder weigert om mee te werken aan het eerste onderzoek van speeksel, bijvoorbeeld door het onderzoek bewust te frustreren of door mede te delen dat hij weigert om mee te werken. In een dergelijk geval kan tegen de bestuurder op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften administratiefrechtelijk of op grond van artikel 177, eerste lid, onder a, van de Wegenverkeerswet 1994 strafrechtelijk worden opgetreden. Of sprake is van een weigering moet door de opsporingsambtenaar worden beoordeeld op grond van de omstandigheden van het geval.

Artikel 7

Op grond van artikel 7, tweede lid, is de opsporingsambtenaar verplicht het resultaat van het speekselonderzoek direct aan de bestuurder mede te delen. Zo weet hij direct of bij hem sporen van drugsgebruik zijn aangetroffen. Indien het speekselonderzoek indiceert dat de bestuurder één of meer drugs heeft gebruikt, is hij verdachte van overtreding van artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 en zal hij op grond van artikel 163, vierde of vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 worden gevraagd of verplicht om mee te doen aan een bloedonderzoek (zie de artikelen 10 tot en met 18 van dit besluit) om de verdenking die op hem is komen te rusten, te bevestigen of te ontkrachten.

Het eerste lid van artikel 7 schrijft de opsporingsambtenaar voor dat hij van een positief resultaat van een speekselonderzoek melding doet in het proces-verbaal. In dat proces-verbaal kan hij ook melding van andere aanwijzingen maken die duiden op strafbaar gebruik van drugs. Die aanwijzingen kunnen dienen ter ondersteuning van het bewijs van overtreding van het verbod.
Indien de uitslag van het speekselonderzoek negatief is, is het, tenzij er andere aanwijzingen zijn die duiden op strafbaar drugsgebruik, niet nodig om daarvan proces-verbaal op te maken omdat de bestuurder in dat geval geen verdachte is en zijn weg kan vervolgen. Die aanwijzingen kunnen zijn verkregen op grond van een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties of zijn rijgedrag.

Bij een positief resultaat van het speekselonderzoek kan zowel aan degene die een voertuig bestuurt of doet besturen, als aan degene die aanstalten maakt een

voertuig te gaan besturen op grond van artikel 162 van de Wegenverkeerswet 1994 een tijdelijk rijverbod worden opgelegd. In dat geval kan echter alleen degene die een voertuig bestuurt of doet besturen als verdachte van overtreding van artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 worden aangemerkt en worden gevraagd of verplicht mee te doen aan een bloedonderzoek.

Artikelen 8 en 9 (ademonderzoek)

De artikelen 8 en 9 bevatten de uitvoeringsvoorschriften die bij een ademonderzoek naar het gebruik van alcohol in acht moeten worden genomen en de waarborgen die in dat kader van toepassing zijn. Materieel zijn die voorschriften en waarborgen gelijk aan de voorschriften en waarborgen die in de artikelen 3 tot en met 11 van het bij dit besluit ingetrokken Besluit alcoholonderzoeken waren opgenomen. Het ademonderzoek wordt verricht als het voorlopig ademonderzoek indiceert dat het alcoholgehalte van de adem van degene die aan dat onderzoek is onderworpen geweest, hoger is dan op grond van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27 van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4 van de Spoorwegwet, artikel 41 van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12 van de Wet luchtvaart is toegestaan. Het ademonderzoek fungeert anders dan het geval is met het voorlopig ademonderzoek niet als voorselectiemiddel, maar — sinds jaar en dag — als wettig bewijs voor het strafbaar gebruik van alcohol in het weg-, scheepvaart-, spoor- en luchtverkeer. Vandaar dat in de artikelen 8 en 9 de term “verdachte” wordt gehanteerd.

Artikel 8

Dit artikel is inhoudelijk een samenvoeging van de artikelen 3 tot en met 8 van het oude Besluit alcoholonderzoeken, met dien verstande dat de eisen die aan het ademanalyseapparaat zullen worden gesteld, niet deels in het onderhavige besluit zijn neergelegd, zoals wel het geval was in het Besluit alcoholonderzoeken, maar omwille van de overzichtelijkheid en in lijn met de in dit besluit voor de andere onderzoeken gevolgde wetgevingssystematiek in zijn geheel in een ministeriële regeling zullen worden opgenomen.

Artikel 9

De inhoud van dit artikel komt materieel overeen met de artikelen 9 tot en met 10a, eerste lid, van het voormalige Besluit alcoholonderzoeken. De voorschriften die in artikel 10a, tweede en derde lid, en artikel 11 van dat besluit waren gesteld over het tegenonderzoek, zijn in het onderhavige besluit verplaatst naar de paragraaf die gaat over het bloedonderzoek omdat zij daar systematisch beter passen.

Artikelen 10 tot en met 18 (bloedonderzoek)

De artikelen 10 tot en met 18 van dit besluit voorzien in waarborgen voor een bloedonderzoek. De waarborgen hebben betrekking op de wijze van afname van het bloed van de verdachte, de laboratoria die gerechtigd zijn het bloedonderzoek te verrichten, het bewaren van het bloed en de termijnen die op het bewaren van het bloed van toepassing zijn.

Het bloedonderzoek volgt zodra het speekselonderzoek of het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties de verdenking heeft bevestigd of heeft doen ontstaan dat degene bij wie het onderzoek is uitgevoerd,

één of meer drugs of geneesmiddelen heeft gebruikt. Het wordt ook gedaan als een ademonderzoek bij betrokkene om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk is (zie artikel 163, derde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 28a, vierde lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 89, derde lid, van de Spoorwegwet, artikel 48, derde lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 11.6, derde lid, van de Wet luchtvaart) of als hij, nadat een bij hem verricht ademonderzoek heeft uitgewezen dat het alcoholgehalte in zijn bloed hoger is dan wettelijk is toegestaan, gebruik wil maken van zijn in artikel 9, tweede lid, van dit besluit verwoorde recht op tegenonderzoek.

Het bloedonderzoek geldt, evenals het ademonderzoek, niet als voorselectiemiddel, maar als wettig bewijs voor overtreding van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27 van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4 van de Spoorwegwet, artikel 41 van de Wet lokaal spoor en artikel 2.12 van de Wet luchtvaart. Vandaar dat in artikel 10 en de daarop volgende artikelen die op het bloedonderzoek betrekking hebben, de term "verdachte" wordt gehanteerd. Onder deze term valt niet degene die aanstalten maakt een voertuig te gaan besturen. Die persoon kan, indien het speekselonderzoek of het onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties indiceert dat hij onder invloed van drugs verkeert, niet gevraagd of verplicht worden mee te werken aan een bloedonderzoek. Dit volgt uit artikel 163 van de Wegenverkeerswet 1994.

Artikel 10

Op grond van artikel 163, zesde en negende lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 28a, zevende en tiende lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 89, zesde en negende lid, van de Spoorwegwet, artikel 48, zesde en negende lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 11.6, zesde en negende lid, van de Wet luchtvaart neemt een arts bij een verdachte bloed af om vast te kunnen stellen of de verdachte bestuurder met een te hoog alcoholpromillage of een te grote hoeveelheid drugs of geneesmiddelen aan het verkeer heeft deelgenomen. Voor zover het gaat om een verdachte die heeft deelgenomen aan het verkeer kan voor dat doel ook een verpleegkundige bloed afnemen. Artikel 10, eerste lid, schrijft voor dat de arts of verpleegkundige dat primair met behulp van een venapunctie moet doen. Deze methode is overgenomen uit artikel 12 van het ingetrokken Besluit alcoholonderzoeken. Naar aanleiding van het eerder genoemde Advies grenswaarden voor drugs is onderzocht of het mogelijk zou zijn in dit besluit te kiezen voor het afnemen van bloed door middel van de voor de betrokkene minder ingrijpende vingerprik[14]. Ook de SWOV heeft in haar advies op de mogelijkheid van de inzet van de vingerprik geattendeerd. De conclusie van deze oriëntatie is dat de vingerprik op dit moment niet voor het onderhavige doel geschikt is omdat het waarschijnlijk te weinig bloed oplevert voor de huidige analysemethode van het bloed en nog onvoldoende duidelijk is of het bloed uit de vingerprik een gelijk meetresultaat oplevert als bloed dat via een venapunctie is verkregen.
In het geval dat de verdachte in een ziekenhuis is opgenomen en het vanuit medisch oogpunt niet verantwoord is om bij hem door middel van een venapunctie bloed af te nemen voor een bloedonderzoek in de zin van dit besluit, staat artikel 10, eerste lid, toe dat het bloed via een infuus bij hem wordt afgenomen.

[14] Zie blz. 15 van het advies.

Anders dan de voormalige Raad van Korpschefs in zijn advies veronderstelt, mag een verpleegkundige zonder toezicht door en tussenkomst van een arts door middel van een venapunctie bloed afnemen. Die bevoegdheid van een verpleegkundige is neergelegd in artikel 2, onder c, van het Besluit functionele zelfstandigheid dat op artikel 39, eerste lid, van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg is gebaseerd.

Artikel 10, eerste lid, bepaalt verder dat voor het onderzoek van bloed twee buisjes worden afgenomen. Het ene buisje is bestemd voor het bloedonderzoek en een aanvullend onderzoek en het andere buisje is bestemd voor een tegenonderzoek. De hoeveelheid bloed dat ieder buisje moet bevatten en dus bij de verdachte moet worden afgenomen, wordt bij ministeriële regeling vastgesteld. Ingevolge het tweede lid van artikel 10 zal in die regeling eveneens worden voorgeschreven met welke hulpmiddelen het bloed dient te worden afgenomen.

De Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak heeft aandacht gevraagd voor de situatie dat een verdachte medische bezwaren aanvoert tegen het afnemen van bloed. Volgens deze vereniging vergt de weging van die bezwaren medische kennis, die volgens haar niet, of althans niet voldoende bij een verpleegkundige aanwezig is. Zij stelt daarom voor ervoor te zorgen dat in gevallen waarin de verdachte vanwege door hem aangevoerde medische bezwaren weigert bloed te laten afnemen, een arts kan worden geconsulteerd. Uit informatie van het Forensisch Medisch Genootschap en het NFI blijkt dat er geen aandoeningen bekend zijn waarbij bloedafname bij een verdachte niet mogelijk of verantwoord is, maar waarbij betrokkene wel auto kan en mag rijden. In de situatie waarin hij ten overstaan van een verpleegkundige medische bezwaren tegen de bloedafname aanvoert, is er voor de verpleegkundige derhalve geen reden om een arts in te schakelen. Wel kan zich bij een verkeersongeval de situatie voordoen dat de behandelend arts van de verdachte die bij dat ongeval betrokken is, oordeelt dat bij hem zo snel mogelijk medisch moet worden ingegrepen en dat om die reden bij hem (tijdelijk) geen bloed kan worden afgenomen om te bepalen of hij het verbod van artikel 8 van de Wegenverkeerswet heeft overtreden.

Voor de bloedafname ontvangt de arts of verpleegkundige een vergoeding van de organisatie waarbij de opsporingsambtenaar werkzaam is die voor de bloedafname zorgdraagt. De hoogte van die vergoeding komt op grond van artikel 10, vierde lid, overeen met het tarief dat de Nederlandse Zorgautoriteit voor het verrichten van een dergelijke handeling heeft vastgesteld. De vergoeding wordt op grond van artikel 9, derde lid, van dit besluit aan de verdachte doorberekend, indien het een tegenonderzoek is dat na een positief resultaat van een ademonderzoek plaatsvindt. Dat is niet het geval indien het een tegenonderzoek betreft dat na een eerste bloedonderzoek wordt uitgevoerd. Dit onderscheid vloeit voort uit het feit dat bij de eerste vorm van tegenonderzoek afzonderlijk een arts of verpleegkundige moet worden ingeschakeld om bij de verdachte bloed af te nemen, terwijl bij de tweede vorm van tegenonderzoek het bloed van de verdachte al is afgenomen in het kader van het eerste bloedonderzoek. Als gevolg daarvan worden bij de eerste vorm van tegenonderzoek wel extra kosten gemaakt en bij de tweede vorm niet en is het ook logisch dat die kosten, nu het een onderzoek is dat op zijn eigen initiatief geschiedt, voor zijn rekening komen.

In het derde lid van artikel 10 is geregeld dat van de verdachte uiterlijk binnen anderhalf uur nadat hij is staande gehouden, bloed wordt afgenomen. Van die

termijn kan slechts vanwege bijzondere omstandigheden worden afgeweken.
Aanleiding voor het opnemen van deze termijn is het feit dat de SWOV in haar advies over het ontwerp van dit besluit te kennen heeft gegeven dat zij voorstander is van een zo kort mogelijke tijd tussen het eerste contact van de opsporingsambtenaar met de bestuurder en het moment waarop hij van hem bloed laat afnemen. Volgens de SWOV past daarbij niet het recht van de verdachte op een tweede bloedafname dat in het ontwerp van het besluit was opgenomen. Het argument dat de SWOV voor dit standpunt aanvoert, is dat naarmate de tijd verstrijkt de werkzame stof van een bewustzijnsbeïnvloedende stof als cannabis, cocaïne en GHB steeds meer in het bloed van de bestuurder afbreekt als gevolg waarvan het risico steeds groter wordt dat de bestuurder ten aanzien van wie op basis van het speekselonderzoek of een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties een verdenking van drugsgebruik is gerezen, naar aanleiding van het bloedonderzoek vrijuit gaat, niet omdat hij niet boven de grenswaarde aan het verkeer heeft deelgenomen, maar louter doordat door het verstrijken van de tijd de concentratie van de werkzame stof van die drug onder de grenswaarde is gekomen. Ieder half uur halveert die concentratie namelijk. Zoals de SWOV in haar advies aan de hand van een berekening heeft laten zien, zouden er door deze zogenaamde halfwaardetijd bij een wachttijd van een uur voordat bloed van een verdachte wordt afgenomen, nog maar 27 van de 71 Nederlandse bestuurders die in het kader van het Europese DRUID-onderzoek positief op drugsgebruik zijn getest, boven de in artikel 2, eerste lid, bepaalde grenswaarden uitkomen. Wanneer het bijvoorbeeld anderhalf uur zou duren voordat bloed wordt afgenomen, zouden slechts 18 van de 71 Nederlandse bestuurders die in het kader van het DRUID-onderzoek positief op drugsgebruik zijn getest, boven deze grenswaarde blijven, terwijl dat er bij een wachttijd van een half uur 43 zouden zijn. Doorgaans is na een tijdsverloop van vier uur na gebruik van deze drugs geen spoor meer terug te vinden in het bloed van betrokkene.
Naar aanleiding van het advies van de SWOV heb ik het recht op een tweede bloedafname van de verdachte dan ook heroverwogen. Dat recht was overgenomen uit artikel 15 van het ingetrokken Besluit alcoholonderzoeken. In de tijd waarin dat artikel tot stand kwam, werd ervan uitgegaan dat van een verdachte in beginsel niet binnen een uur na zijn aanhouding bloed zou (kunnen) worden afgenomen. De reden daarvoor was dat in die tijd artsen pas doorgaans na een uur beschikbaar waren. Omdat naarmate de tijd verstrijkt een steeds lager gehalte van de werkzame stof van een bewustzijnsbeïnvloedende stof als alcohol in bloed kan worden gemeten, zou een verdachte bij wie wel in een bijzonder geval binnen een uur bloed zou worden afgenomen, in een nadeliger positie komen te verkeren dan de verdachte bij wie dat na een uur zou gebeuren. Vandaar dat het ten tijde van de totstandkoming van artikel 15 gerechtvaardigd werd geoordeeld dat de eerst bedoelde verdachte na dat uur nog een keer bloed kon laten afnemen en dat het bloedonderzoek dat het laagste alcoholpromillage opleverde, bepalend was voor een eventuele vervolging op grond van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994. Op die manier had ook deze bestuurder profijt van het tijdsverloop.
Aan het recht op een tweede bloedafname kleven echter, zoals de SWOV in haar advies ook heeft laten zien, belangrijke nadelen. In de eerste plaats is daaraan het hiervoor vermelde risico verbonden dat een verdachte naar aanleiding van een bloedonderzoek vrijuit gaat, niet omdat hij bijvoorbeeld niet boven de grenswaarde aan het verkeer heeft deelgenomen, maar louter doordat door het verstrijken van de tijd de concentratie van de werkzame van de stof van die drug onder de grenswaarde is gekomen. Dat is vanuit oogpunt van verkeersveiligheid uiteraard ongewenst. Dat nadeel kent bovendien als keerzijden dat die bestuurder, achteraf

bezien, onnodig van zijn vrijheid is beroofd en de betrokken opsporingsambtenaar en arts of verpleegkundige onnodig inspanningen hebben geleverd. De hiervoor beschreven situaties uit het advies van de SWOV tonen aan dat dat niet ondenkbeeldig is.
Met de SWOV ben ik, alles afwegende, bij nader inzien van mening dat een tweede bloedonderzoek de effectiviteit van het verbod op het deelnemen aan het verkeer onder invloed van drugs niet ten goede komt. Ik heb er daarom voor gekozen in dit besluit dat recht niet op te nemen, ook niet voor het geval iemand onder invloed is van alcohol of een geneesmiddel, omdat ook die stoffen in de tijd afbreken, maar in plaats daarvan in artikel 10, derde lid, van dit besluit het uitgangspunt neer te leggen dat van een verdachte zo snel mogelijk bloed wordt afgenomen opdat de factor tijd zo min mogelijk in zijn voordeel is. Uiterlijk binnen anderhalf uur na zijn staandehouding moet van de verdachte bloed worden afgenomen. Na die termijn mag geen bloed meer van hem worden afgenomen en gaat hij vrijuit, tenzij er sprake is van een bijzondere omstandigheid. Een voorbeeld van een dergelijke omstandigheid is de situatie dat de verdachte ernstige verwondingen heeft opgelopen bij een verkeersongeval en een arts oordeelt dat bij hem tijdelijk geen bloed kan worden afgenomen omdat hij zo snel mogelijk moet worden behandeld.
Omdat er goede afspraken tussen de politie en artsen bestaan over het afnemen van bloed ten behoeve van controles in het verkeer en er met de inwerkingtreding van de eerder aangehaalde wet van 26 september 2014 ook verpleegkundigen kunnen worden ingezet voor het afnemen van bloed bij personen die een voertuig als bedoeld in de Wegenverkeerswet 1994 besturen, als gevolg waarvan de groep van personen die bloed kunnen afnemen in de sector “wegverkeer” waarin het aantal deelnemers het hoogst is, aanzienlijk in omvang toeneemt, is de verwachting gerechtvaardigd dat het bloed van een verdachte binnen de gekozen termijn van anderhalf uur zal kunnen worden afgenomen. Bovendien zal de wetenschap dat een werkzame stof van een bewustzijnsbeïnvloedende stof snel kan afbreken, ervoor zorgen dat de opsporingsambtenaren er alles aan gelegen is om de bloedafname zo snel mogelijk binnen die termijn te laten geschieden.
De gestelde termijn is niet alleen in het voordeel van de verkeersveiligheid en opsporingsambtenaren, artsen en verpleegkundigen, maar ook van verdachten. Opsporingsambtenaren, artsen en verpleegkundigen zullen daardoor hun kostbare tijd en capaciteit alleen aan die mensen besteden die naar verwachting vervolgd kunnen worden en verdachten zullen zo kort mogelijk en zo min mogelijk onnodig van hun vrijheid worden beroofd.

De inhoud van twee artikelen die met betrekking tot het bloedonderzoek wel in het ingetrokken Besluit alcoholonderzoeken waren opgenomen, zijn niet in artikel 10 of een van de daarop volgende bepalingen van het onderhavige besluit verwerkt.
In de eerste plaats wijkt artikel 10 of een daarop volgende bepaling van dit besluit af van artikel 16, eerste lid, van het ingetrokken Besluit alcoholonderzoeken doordat geen regeling getroffen is voor de verdachte die door zijn fysieke of psychische toestand niet in staat is toestemming te geven voor het afnemen van bloed ten behoeve van de uitvoering een bloedonderzoek. Die situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen indien hij slachtoffer is van een verkeersongeval en als gevolg daarvan buiten bewustzijn is geraakt. Artikel 163, negende lid, van de Wegenverkeerswet 1994, 28a, tiende lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 89, negende lid, van de Spoorwegwet, artikel 48, negende lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.6, negende lid, van de Wet luchtvaart bevatten al een grondslag om in een dergelijk geval met toestemming van de verdachte bloed af te nemen op het moment dat hij in staat is om die te verlenen. Ook kennen die artikelleden een voorziening voor het

geval hij niet binnen redelijke termijn een besluit kan nemen om al dan niet op vrijwillige basis zijn bloed af te staan. In dat geval kan dat op gedwongen wijze plaatsvinden. Omdat de bescherming van de verdachte die in een hierboven beschreven toestand van onmacht verkeert, al bij formele wet gewaarborgd is en die wet bovendien een beschrijving van de te volgen procedure bevat, zou het opnemen van een bepaling als artikel 16, eerste lid, van het oude Besluit alcoholonderzoeken in dit besluit een overbodige herhaling vormen en overregulering inhouden.

In de tweede plaats bevat artikel 10 of een daarop volgende bepaling geen regeling voor het afstaan en onderzoeken van urine. Hoewel artikel 163, achtste lid, van de Wegenverkeerswet 1994, 28a, negende lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 89, achtste lid, van de Spoorwegwet, artikel 48, achtste lid, van de Wet lokaal spoor en artikel 11.6, achtste lid, van de Wet luchtvaart erin voorzien dat een verdachte verplicht is aan een urineonderzoek mee te werken, ingeval om bijzondere geneeskundige redenen geen mogelijkheid bestaat om van hem bloed af te nemen, is ervan afgezien om naar analogie van de artikelen 17 tot en met 22 van het ingetrokken Besluit alcoholonderzoeken regels te stellen over de wijze waarop een urineonderzoek dient te worden uitgevoerd. De eerste reden daarvoor is dat het urineonderzoek ongeschikt is voor het bepalen of het drugsgebruik van de verdachte hoger is dan de in artikel 2 voor die drugs vastgestelde grenswaarden. Door middel van urineonderzoek kan namelijk slechts worden vastgesteld dat de verdachte drugs heeft gebruikt, maar niet de hoogte van het drugsgehalte. Ook ten aanzien van geneesmiddelen is het niet mogelijk om de hoogte van het gehalte in de urine te bepalen. Dat is bewijsrechtelijk wel van belang omdat voor strafbaarheid op grond van artikel 8, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994 de relatie tussen het medicijngebruik van de verdachte en de negatieve gevolgen daarvan voor zijn rijvaardigheid dienen te worden aangetoond. Deze relatie kan slechts worden gelegd als bekend is wat het medicijngehalte in het bloed van de verdachte is. Dat gehalte kan slechts door middel van bloedonderzoek worden bepaald. Voor het vaststellen van het alcoholgehalte is een urineonderzoek tot slot op zich wel een goed middel, omdat het promillage alcohol waarmee aan het verkeer is deelgenomen, met urine kan worden vastgesteld, maar de toepassing van een dergelijk onderzoek is in de praktijk niet aan de orde omdat, zoals ook eerder in de toelichting op het onderhavige artikel is uiteengezet, er geen medische gronden zijn op grond waarvan bij de verdachte geen bloed kan worden afgenomen. Dat uitvoering van urineonderzoek niet langer mogelijk is bij personen van wie vermoed wordt dat zij onder invloed van alcohol, drugs of geneesmiddelen verkeren, zal gelet op het vorenstaande dan ook geen problemen met de bewijslast van het gebruik van die stoffen opleveren.

Artikel 11

Net als in artikel 14 van het oude Besluit alcoholonderzoeken was bepaald, moet volgens artikel 11, eerste lid, van dit besluit een opsporingsambtenaar bij de bloedafname aanwezig zijn. Hij dient op grond van onderdeel a van dat artikellid de gang van zaken van de bloedafname vast te leggen in een proces-verbaal van bevindingen. Voordat het bloed naar het laboratorium wordt verzonden waar het bloedonderzoek zal plaatsvinden, moet hij er voorts voor zorgen dat het afgenomen bloed administratief wordt gekoppeld aan de persoon van wie bloed is afgenomen en aan het proces-verbaal waarin de bloedafname wordt beschreven. In dat proces-verbaal worden daarom volgens artikel 11, eerste lid, onder a, de naam, het geslacht, de geboortedatum en –plaats en het geboorteland en het

burgerservicenummer (BSN) van de verdachte van wie bloed is afgenomen, genoteerd, alsmede een sporenidentificatienummer (verder: SIN) met bijbehorende barcode gezet. Wanneer het SIN op het proces-verbaal ontbreekt, hoeft dat niet te betekenen dat het onderzoek gebrekkig is geweest, mits maar op enigerlei wijze aannemelijk kan worden gemaakt dat vergissing over de herkomst van het bloed uitgesloten is.
Van de verdachte worden, indien twijfels over zijn identiteit bestaan, op grond van artikel 55c, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering na een bevel van de officier van justitie of hulpofficier van justitie een of meer foto's en vingerafdrukken afgenomen ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit. Indien de verdachte bijvoorbeeld een vals of vervalst identiteitsbewijs heeft overgelegd, kan mogelijk met behulp van deze biometrische persoonsgegevens alsnog zijn identiteit worden achterhaald. De personalia en de eventuele biometrische persoonsgegevens van de verdachte worden aan het strafrechtsketennummer (SKN) gekoppeld dat aan hem op grond van artikel 27b, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering is toegekend. Omdat particuliere laboratoria die een bloedonderzoek uitvoeren geen organen zijn die met de toepassing van het strafrecht zijn belast, mag de politie in het kader van de uitwisseling van informatie met hen over een verdachte niet het SKN van de verdachte gebruiken (zie artikel 27b, tweede en derde lid, van het Wetboek van Strafvordering). De politie dient voor dat doel op grond van artikel 27b, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering zijn BSN te gebruiken.

De opsporingsambtenaar zorgt er op grond van artikel 11, eerste lid, onder c, voor dat de buisjes met bloed worden verpakt in een speciale verpakking, het zogenaamde "bloedblok", en naar een laboratorium als bedoeld in artikel 12, tweede lid, wordt opgestuurd. Op deze verpakking brengt hij hetzelfde SIN aan dat hij op het proces-verbaal heeft geplaatst. Die handeling verricht hij ook ten aanzien van de twee buisjes met bloed dat de arts of verpleegkundige overeenkomstig artikel 10 van dit besluit heeft afgenomen. Op ieder buisje bloed brengt hij een SIN aan dat qua nummer opvolgend is aan het SIN op het proces-verbaal.
Indien een verdachte voor een tweede keer op dezelfde dag betrokken raakt bij een onderzoek naar het gebruik van een bewustzijnsbeïnvloedende stof in het verkeer en bij hem wederom bloed wordt afgenomen, kent de opsporingsambtenaar aan het bijbehorende proces-verbaal alsmede aan de buisjes van die nieuwe bloedafname en de verpakking daarvan nieuwe SIN's toe.

Op grond van artikel 11, eerste lid, onder b, dient de opsporingsambtenaar een eventueel door de arts of verpleegkundige afgelegde schriftelijke verklaring houdende waarnemingen met betrekking tot de verdachte als bijlage bij het proces-verbaal te voegen. Die verklaring kan bijvoorbeeld inhouden dat hij uiterlijke kenmerken heeft waargenomen waarvan hem beroepshalve bekend is dat deze kenmerken voorkomen bij gebruik van een bepaalde drug. Door het voegen van deze verklaring als bijlage bij het proces-verbaal van de opsporingsambtenaar wordt voorkomen dat de verklaring van de arts of verpleegkundige als "de auditu-verklaring" in het proces-verbaal van de opsporingsambtenaar wordt opgenomen.

Bij de bloedafname is de opsporingsambtenaar op grond van het tweede lid van artikel 11 verplicht de verdachte op het recht op tegenonderzoek te wijzen, tenzij de bloedafname na het ademonderzoek in het kader van een tegenonderzoek geschiedt. In dat geval zou het wijzen op dat recht overbodig zijn omdat de verdachte daar al gebruik van maakt en de verdachte geen tweede keer daarop een beroep kan doen. Bovendien rust op grond van artikel 9, tweede lid, al op de opsporingsambtenaar de

verplichting hem, nadat het resultaat van het ademonderzoek positief is, op dat recht te attenderen.

Artikel 12

In artikel 12, tweede lid, van dit besluit is, naar analogie van artikel 7 van het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken, een omschrijving gegeven van de laboratoria die bloedonderzoeken mogen verrichten. Hierdoor is het niet langer nodig de laboratoria afzonderlijk aan te wijzen, zoals artikel 19, eerste lid, van het voormalige Besluit alcoholonderzoeken voorschreef. Ieder laboratorium dat aan de hierna vermelde kwaliteitseisen voldoet, kan een bloedonderzoek verrichten en vaststellen welke en hoeveel bewustzijnsbeïnvloedende stof of stoffen in het bloed van de verdachte voorkomen. Dat neemt niet weg dat, net zoals nu het geval is, het primaat van de bloedonderzoeken in de praktijk bij het NFI zal blijven liggen. Die stelling is gebaseerd op de pilot die van het najaar van 2009 tot eind 2011 op initiatief van het Ministerie van Veiligheid en Justitie heeft plaatsgevonden[15]. Deze pilot had tot doel inzicht te verkrijgen in het effect van de inschakeling van particuliere instituten op de strafrechtsketen en op de kwaliteit, veiligheid en informatie en continuïteit van beschikbaarheid van forensisch onderzoek. Uit de pilot is gebleken dat slechts in een zeer klein aantal gevallen particuliere instituten toxicologisch onderzoek doen. Door in dit besluit de mogelijkheid te behouden dat een laboratorium van een ander instituut dan het laboratorium van het NFI voor een bloedonderzoek wordt ingeschakeld, wordt de nodige flexibiliteit tijdens het opsporingsonderzoek gewaarborgd. Redenen om naar een ander laboratorium uit te wijken kunnen de capaciteit van het NFI zijn of de snelheid waarmee het bloedonderzoek moet worden verricht. Mocht in de praktijk blijken dat het aantal bloedonderzoeken waartoe opdracht wordt gegeven, het aantal bloedonderzoeken overstijgt dat het NFI met het OM en de politie in het zogenaamde Service Level Agreement heeft afgesproken te zullen uitvoeren, dan biedt dit besluit de mogelijkheid om alsnog de bloedonderzoeken die niet door het NFI kunnen worden verricht bij een ander laboratorium uit te laten voeren. Een andere reden om een ander laboratorium dan het laboratorium van het NFI in te schakelen kan zijn dat het vanwege de met het transport gemoeide afstand en tijd onwenselijk is om buisjes met het afgenomen bloed bij het NFI te laten onderzoeken. In dat geval biedt dit besluit de mogelijkheid om te kiezen voor het meest dichtbij zijnde laboratorium dat voldoet aan de in artikel 12, tweede lid, van dit besluit gestelde eisen.

Slechts die laboratoria komen in aanmerking voor het verrichten van een bloedonderzoek die volgens de NEN-EN ISO/IEC 17 025 geaccrediteerd zijn en deskundig zijn op het gebied van bio-analyse. Indien laboratoria aan deze eisen voldoen, hebben zij onderzoekers in dienst die voor het verrichten van het bloedonderzoek de benodigde opleidingen met succes hebben afgerond en het bloedonderzoek op een betrouwbare en zorgvuldige manier kunnen doen. Vergelijkbare kwaliteitseisen gelden in artikel 12, tweede lid, ook voor buitenlandse laboratoria.

De accreditatie wordt, voor zover een laboratorium in Nederland is gevestigd, verleend door de Raad voor Accreditatie. Artikel 12, derde lid, bepaalt dat indien de Raad niet tijdig op de aanvraag van een laboratorium om accreditatie beslist, niet van rechtswege aan dit laboratorium een accreditatie wordt geacht te zijn verleend.

---

[15] Kamerstukken II 2008/09, 31 700 VI, nr. 150, blz. 4.

Hiermee is aangesloten bij artikel 7, derde lid, van het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken en artikel 10, tweede lid, van het Besluit bloedtest in strafzaken in het geval van een ernstige besmettelijke ziekte. In die artikelleden is geregeld dat de aanvraag om accreditatie is uitgezonderd van de regeling van de lex silencio positivo, zoals die is neergelegd in paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Voor deze uitzonderingen is gekozen[16] omdat de eis van accreditatie is gesteld om te garanderen dat het doen van fylogenetisch onderzoek dan wel DNA-onderzoek dat technisch ingewikkeld is, deugdelijk en zorgvuldig wordt uitgevoerd. De betrouwbaarheid van de resultaten van dergelijke onderzoeken moet zeer groot zijn omdat deze een rol kunnen spelen bij het bewijs en de straftoemeting. Accreditatie is daarom een cruciaal onderdeel van het rechtsverkeer. De toepassing van de lex silencio positivo zou betekenen dat deze beoordeling in sommige gevallen niet heeft plaatsgevonden, waardoor het vertrouwen in het stelsel van accreditatie fundamenteel kan worden geschaad. Ook de uitvoering van het bloedonderzoek in de zin van het onderhavige besluit dient deugdelijk en zorgvuldig te geschieden. De betrouwbaarheid van de resultaten moet, zoals eerder is aangegeven, groot zijn omdat deze een rol kunnen spelen in het bewijs dat een verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan overtreding van het in de Wegenverkeerswet 1994, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart neergelegde verbod op het rijden onder invloed van een bewustzijnsbeïnvloedende stof als alcohol of drugs. In artikel 12, derde lid, van het onderhavige besluit is daarom bepaald dat het laboratorium alleen een bloedonderzoek mag uitvoeren als het daadwerkelijk geaccrediteerd is.

In artikel 12, vierde lid, is bepaald dat het een laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het bloedonderzoek uitvoert, niet langer toegestaan is een bloedonderzoek te verrichten als de in het tweede lid bedoelde accreditatie is ingetrokken of geschorst of na haar vervaldatum niet is verlengd. De reden daarvoor is dat buiten kijf moet staan dat het laboratorium in staat is om de onderzoeker het bloedonderzoek op een deugdelijke en zorgvuldige wijze te laten verrichten. De accreditatie van de Raad voor Accreditatie is vier jaar geldig. Na die periode vindt een geheel nieuwe beoordeling plaats van het laboratorium die even omvangrijk is als de beoordeling die ten grondslag heeft gelegen aan de destijds verleende accreditatie. Als een laboratorium eenmaal is geaccrediteerd, wordt periodiek – doorgaans jaarlijks – gecontroleerd of het voldoet aan de noodzakelijke eisen en of nog steeds wordt gewerkt volgens de juiste procedures. Indien de Raad voor Accreditatie vaststelt dat dit niet langer het geval is, stelt hij het desbetreffende laboratorium in de gelegenheid de geconstateerde tekortkomingen te herstellen. Als het laboratorium hieraan niet binnen de gestelde termijn voldoet, kan de Raad dit laboratorium schorsen. Wanneer het geschorste laboratorium niet binnen zes maanden voldoende maatregelen neemt, kan de Raad de accreditatie intrekken. Verder kan de Raad na vier jaar weigeren de accreditatie opnieuw te verlenen omdat het laboratorium niet meer aan de eisen voldoet.

In het ontwerp van dit besluit was er, naar analogie van het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken, in voorzien dat een deskundige van een laboratorium pas een bloedonderzoek kon verrichten als hij over een opdracht van de officier van justitie beschikte. De Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak, het College van procureurs-generaal en de voormalige Raad van Korpschefs hebben zich in hun adviezen echter kritisch daarover uitgelaten. De Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak heeft in

---

[16] Stb. 2011, 425, blz. 33.

haar advies erop aangedrongen om deze nieuwe taak van de officier van justitie kritisch te bezien vanuit het oogpunt van juridische noodzaak, efficiëntie en praktische uitvoering. Volgens deze vereniging stuit de huidige praktijk waarin de opsporingsambtenaar zonder tussenkomst van een officier van justitie het NFI een bloedonderzoek laat doen niet op bezwaren en is zij niet overtuigd van de meerwaarde of de noodzaak van het veranderen van die praktijk. Dat geldt temeer omdat volgens haar de te volgen procedure en het doel van het onderzoek helder zijn omschreven. Ook het College van procureurs-generaal is niet overtuigd van de meerwaarde van de officier van justitie. Het College stelt dat deze wijziging in de procedure alleen maar extra administratie veroorzaakt, omdat de politie contact moet leggen met een officier van justitie voordat hij de opdracht kan geven en dat op die manier zowel bij de politie als het openbaar ministerie een administratie moet worden bijgehouden over het verzenden van bloed naar laboratoria. De voorgestelde procedure vindt het College verder onnodig complex en tijdrovend, waardoor het streven om verdachten zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van de resultaten van het onderzoek en zaken zo snel mogelijk af te doen in het gedrang komt. De voormalige Raad van Korpschefs was om vergelijkbare redenen als het College van procureurs-generaal geen voorstander van verandering van de huidige werkwijze.
In het ontwerp van dit besluit was ervoor gekozen om de bevoegdheid tot het laten verrichten van een bloedonderzoek toe te bedelen aan de officier van justitie omdat dat dat aansloot bij de systematiek van de in de paragraaf 1 genoemde Aanwijzing technisch opsporingsonderzoek/deskundigenonderzoek van het College van procureurs-generaal. Volgens die aanwijzing is het bloedonderzoek naar de aanwezigheid van alcohol, drugs en geneesmiddelen technisch onderzoek dat als deskundigenonderzoek in de zin van artikel 150 van het Wetboek van Strafvordering moet worden bestempeld. Voor het uitvoeren van een dergelijk onderzoek dient naar het oordeel van het College de officier van justitie een deskundige te benoemen[17]. De reden hiervoor is onder meer dat het bloedonderzoek volgens het College aangemerkt kan worden als aanvullend onderzoek omdat het verder reikt dan de vaststelling van de aanwezigheid van één of meer van deze stoffen uit bijlage 2 bij de aanwijzing. Ook de concentratie van deze stof of stoffen dient immers bepaald te worden, en voor zover, het gaat om niet in artikel 2 aangewezen drugs, alsmede geneesmiddelen, ook de invloed van deze stoffen op de verkeersveiligheid[18]. Andere redenen waarom het bloedonderzoek volgens de aanwijzing als deskundigenonderzoek moet worden beschouwd waarvoor de officier van justitie verantwoordelijk is, zijn dat het niet wordt verricht door een opsporingsinstantie, maar door een geaccrediteerd laboratorium en het onderzoek ook een tegenonderzoek kan inhouden. Hoewel het advies dat het College over het ontwerp van dit besluit heeft uitgebracht niet strookt met de door hem vastgestelde Aanwijzing technisch opsporingsonderzoek/deskundigenonderzoek en de bevoegdhedenverdeling in artikel 150 van het Wetboek van Strafvordering op grond waarvan de officier van justitie verantwoordelijk is voor deskundigenonderzoek en de hulpofficier van justitie voor technisch onderzoek, ben ik wel gevoelig voor het argument van het College, de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak en de voormalige Raad van Korpschefs dat de huidige praktijk waarin de opsporingsambtenaar de opdracht geeft tot het laten uitvoeren van een bloedonderzoek en ook bepaalt op welke stof of stoffen dat onderzoek gericht moet zijn, goed functioneert. Vanuit dat perspectief bestaat voor het veranderen van die praktijk geen reden en derhalve ook niet voor het overhevelen van de bevoegdheid

---

[17] Zie blz. 4 van de aanwijzing.
[18] Vgl. noot 9 op blz. 7 van de aanwijzing.

van de opsporingsambtenaar naar de officier van justitie. Daarbij komt dat de regeling uit de Wegenverkeerswet 1994, de Scheepsvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor en de Wet luchtvaart over het bloedonderzoek ter vaststelling van strafbaar gebruik van alcohol, drugs of geneesmiddelen en dit besluit een lex specialis zijn ten opzichte van de regeling over de deskundige in strafzaken uit het Wetboek van Strafvordering. Tegelijk acht ik het wel van belang dat ten aanzien van de bevoegdhedenverdeling voor dat bloedonderzoek zoveel mogelijk wordt aangesloten bij de bevoegdhedenverdeling in de regeling over de deskundige in strafzaken. Dat heeft ertoe geleid dat de bevoegdheid tot het laten uitvoeren van een meer standaardmatig bloedonderzoek in artikel 12, eerste lid, van dit besluit is toegekend aan de opsporingsambtenaar. Het gaat hier om het onderzoek dat gericht is op het vaststellen van de aanwezigheid van alcohol en de in artikel 2 van dit besluit aangewezen drugs en van de hoeveelheid van die stof of stoffen. Zodra het bloedonderzoek betrekking heeft op drugs die niet in artikel 2 zijn aangewezen of op geneesmiddelen – dit onderzoek wordt in het besluit aangeduid als aanvullend bloedonderzoek –, is op grond van artikel 16, tweede lid, onder b, de hulpofficier van justitie daarmee belast. Omdat dat onderzoek geen standaardmatig onderzoek is en relatief kostbaar is, is het wenselijk dat de verantwoordelijkheid voor dat onderzoek bij een hogere functionaris ligt en dat hij de omvang en de richting van dat onderzoek bepaalt.
Ik ben voornemens om te bevorderen dat artikel 150 van het Wetboek van Strafvordering met deze bevoegdhedenverdeling in lijn wordt gebracht en zal het College verzoeken zijn Aanwijzing technisch opsporingsonderzoek/deskundigenonderzoek daarmee in overeenstemming te brengen.

Aan een aanvullend bloedonderzoek kan direct bij aanvang van het bloedonderzoek naar het gebruik van alcohol of de in artikel aangewezen drugs, alsook op een later moment behoefte bestaan. In beide gevallen is de hulpofficier van justitie degene die de opdracht tot het bloedonderzoek geeft. In het geval dat het nodig wordt geoordeeld dat het aanvullend bloedonderzoek tegelijk plaatsvindt met het bloedonderzoek naar het gebruik van alcohol of de in artikel aangewezen drugs, is de hulpofficier van justitie ook voor het laatste bloedonderzoek de opdrachtgever en niet de opsporingsambtenaar.

In artikel 12, eerste lid, is gekozen voor de term "onderzoeker". Deze term is ruimer dan het begrip "deskundige", en omvat ook dat begrip. Door die term in plaats van begrip "deskundige" te hanteren is het mogelijk dat voor de uitvoering van een meer standaardmatig onderzoek – dat is, zoals hiervoor is beschreven, het onderzoek dat gericht is op het vaststellen van de aanwezigheid en de hoeveelheid van alcohol en de in artikel 2 van dit besluit aangewezen drugs – ook een minder gekwalificeerde medewerker van een laboratorium de eindverantwoordelijkheid kan dragen en dat een deskundige die verantwoordelijkheid slechts heeft als het onderzoek dat qua inhoud vereist.

Artikel 13

Naar voorbeeld van het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken is in dit besluit een bepaling opgenomen over de vastlegging van de ontvangst van de buisjes met het afgenomen bloed bij het laboratorium dat het onderzoek zal verrichten. Overeenkomstig de huidige praktijk legt artikel 13 het laboratorium waaraan de onderzoeker is verbonden die het bloedonderzoek verricht, de verplichting op van

dat bloedonderzoek de in dat artikel voorgeschreven gegevens in een bestand vast te leggen. In vrijwel alle gevallen zal dat het laboratorium van het NFI zijn (zie ook de toelichting op artikel 12). Het vastleggen van deze gegevens is onder meer van belang omdat daardoor mogelijke onduidelijkheden over de verblijfplaats van het bloed kan worden voorkomen en ervoor kan worden gezorgd dat het bloed en de daarbij behorende gegevens beschikbaar zijn op het moment dat zij nodig zijn voor een aanvullend bloedonderzoek of een tegenonderzoek.
De naam, het geslacht en de geboortedatum van de verdachte is één van de in artikel 13 opgesomde gegevens die het laboratorium dat het bloedonderzoek zal verrichten, in een bestand moet vastleggen. Op grond van artikel 27b, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering is het NFI ook verplicht het strafrechtsketennummer (SKN) van de verdachte te registeren. Op andere laboratoria dan het laboratorium van het NFI rust die verplichting niet omdat zij geen partner in de strafrechtsketen zijn en om die reden het SKN niet mogen gebruiken. Deze laboratoria gebruiken voor de uitwisseling van informatie met het NFI of met een verdachte die een tegenonderzoek aanvraagt, op grond van artikel 27b, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering het burgerservicenummer (BSN). Ook het NFI gebruikt voor dat doel dat nummer. Het College bescherming persoonsgegevens heeft in zijn advies vraagtekens geplaatst bij de noodzaak van het gebruik van het BSN in het kader van de informatie-uitwisseling met partijen buiten de strafrechtsketen[19]. Voor een organisatie in de strafrechtsketen is het BSN echter sinds 1 mei 2014[20] het voertuig voor de communicatie met een organisatie buiten die keten indien in het kader daarvan gebruikt wordt gemaakt van identificerende persoonsgegevens van een verdachte.

Artikel 14

In navolging van het Besluit bloedtest in strafzaken in geval van een ernstige besmettelijke ziekte is in dit besluit een bepaling opgenomen die verplichtingen bevat voor de onderzoeker die het bloedonderzoek verricht. Deze voorschriften dienen mede ter uitwerking van artikel 51l van het Wetboek van Strafvordering waarin eisen zijn gesteld aan het verslag van een deskundige.

In artikel 14, eerste en tweede lid, is bepaald dat de onderzoeker binnen twee weken het bloedonderzoek moet uitvoeren en dat hij van de resultaten van het onderzoek een met redenen omkleed schriftelijk verslag opmaakt en dat verslag ondertekent. Onder "ondertekenen" kan niet alleen een "natte handtekening", maar ook een elektronische handtekening worden begrepen. Een elektronische handtekening kan slechts worden gebruikt indien de authenticiteit en integriteit ervan voldoende is gewaarborgd. Het vierde lid bepaalt welke onderdelen het schriftelijk verslag in ieder geval dient te bevatten. De verplichting om deze informatie op te nemen, dient voor eenduidigheid te zorgen in de door de onderzoekers op te maken verslagen. Zo moet het schriftelijk verslag in ieder geval de methode met behulp waarvan het onderzoek is verricht (onder c) en de uitslag van het onderzoek (onder d). Aan de methode zullen naar analogie van de regeling in artikel 19, tweede lid, van het Besluit

[19] Vgl. ook Kamerstukken II 2011/12, 33 352, nr. 3, blz. 29.
[20] Het BSN is bij artikel III, onder A, van de wet van 12 maart 2014 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de verbetering van de aanpak van fraude met identiteitsbewijzen en wijziging van het Wetboek van Strafvordering, de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen en de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden in verband met de verbetering van de regeling van de identiteitsvaststelling van verdachten en veroordeelden (Stb. 2014, 125) in artikel 27b, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering geïntroduceerd.

alcoholonderzoeken juncto artikel 8, eerste lid, van de Regeling bloed- en urineonderzoek eisen worden gesteld die bij ministeriële regeling zullen worden bepaald.

Artikel 15

Artikel 15 bepaalt dat de opsporingsambtenaar die de opdracht heeft gegeven tot het bloedonderzoek, binnen een week aan de verdachte schriftelijk de uitslag van het onderzoek mededeelt. Op grond van artikel 16, tweede lid, onder b, doet de hulpofficier van justitie deze mededeling indien het de uitslag van een aanvullend bloedonderzoek betreft. Op die wijze kan de verdachte op de hoogte komen van het feit of hij wel of niet het alcohol-, drugs- of geneesmiddelenverbod uit de Wegenverkeerswet 1994, de Scheepsvaartverkeerswet, de Spoorwegwet, de Wet lokaal spoor of de Wet luchtvaart heeft overtreden. Uiteraard staat met de schriftelijke mededeling van een negatieve uitslag van het bloedonderzoek voor de verdachte vast dat hij geen strafbaar feit heeft gepleegd en dat hij niet verder betrokken zal worden in een strafrechtelijke procedure. Het verzenden van een schriftelijke mededeling naar het adres dat de verdachte zelf heeft opgegeven, is overigens voldoende.

Artikel 16

Artikel 16 bevat regels voor het uitvoeren van een aanvullend bloedonderzoek. De onderzoeker die dat onderzoek zal doen, verkrijgt daartoe de beschikking over het buisje bloed dat nodig is om het onderzoek te doen.

Aanvullend onderzoek kan nodig zijn in het geval de resultaten van een onderzoek naar de aanwezigheid van alcohol of drugs in het bloed van de verdachte negatief zijn en in de loop van het opsporingsonderzoek nieuwe feiten of omstandigheden het redelijk vermoeden doen ontstaan dat de verdachte niettemin onder invloed van een bewustzijnsbeïnvloedende stof moet zijn geweest ten tijde van het afnemen van het bloed voor het initiële onderzoek. De hulpofficier van justitie dient de opdracht tot een aanvullend onderzoek te geven voor het verstrijken van de in artikel 18, eerste lid, genoemde bewaartermijn van zes maanden nadat de onderzoeker hem het schriftelijk verslag van de resultaten van het bloedonderzoek heeft toegestuurd. Na het verstrijken van die termijn dient het bloed immers door het laboratorium vernietigd te worden. Bij het bepalen van het moment waarop de hulpofficier van justitie de opdracht tot een aanvullend onderzoek geeft, dient hij er tevens rekening mee te houden dat er voor betrokkene voldoende tijd is om een tegenonderzoek te laten uitvoeren.

Het aanvullend bloedonderzoek dient binnen vier weken na ontvangst van de van de verdachte afgenomen buisjes bloed te zijn verricht. Deze termijn is twee weken langer dan de termijn die voor de uitvoering van het eerste bloedonderzoek in artikel 14, eerste lid, is gesteld. De reden daarvoor is dat het aanvullend bloedonderzoek ingewikkelder onderzoek is dan het eerste bloedonderzoek dat meer tijd vergt.

Artikel 17

Nadat het resultaat van het eerste bloedonderzoek aan hem medegedeeld is, heeft de verdachte naar analogie van artikel 150a, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering en overeenkomstig artikel 163, tiende lid, van de Wegenverkeerswet

1994, artikel 28a, elfde lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 89, tiende lid, van de Spoorwegwet, artikel 48, tiende lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 11.6, tiende lid, van de Wet luchtvaart het recht om binnen twee weken na de datum van dagtekening van de kennisgeving van het resultaat van het bloedonderzoek een tegenonderzoek te laten verrichten. De regels die in artikel 17 voor het uitvoeren van een tegenonderzoek zijn neergelegd, vormen een nadere invulling van artikel 150c, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering.

Anders dan in het ontwerp van het besluit was geregeld, is naar aanleiding van het advies van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak voor het verrichten van een tegenonderzoek geen interventie van de officier van justitie vereist en ook niet van een andere functionaris. De verdachte kan zelf beslissen of hij een tegenonderzoek wil laten uitvoeren. Indien hij dat wenst, dient hij op grond van artikel 17, derde lid, een bij ministeriële regeling vastgesteld bedrag te betalen aan het laboratorium dat het onderzoek voor hem zal uitvoeren. Indien hij die verplichting niet binnen twee weken nakomt, vervalt op grond van het vierde lid van artikel 17 zijn recht op tegenonderzoek.
De verdachte bepaalt zelf of hij het resultaat van het tegenonderzoek inbrengt in zijn strafzaak. Indien het resultaat van het tegenonderzoek het vermoeden niet bevestigt dat hij artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27 van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4 van de Spoorwegwet, artikel 41 van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12 van de Wet luchtvaart heeft overtreden, ontvangt hij op grond van artikel 16, vijfde lid, het bedrag dat hij voor dat onderzoek heeft betaald, uit 's Rijks kas terug.

De onderzoeker die het tegenonderzoek verricht, moet dat onderzoek op gelijkwaardige wijze verrichten als de onderzoeker die het eerste onderzoek heeft uitgevoerd. Dat betekent onder meer dat de methode met behulp waarvan hij het tegenonderzoek zal verrichten gelijkwaardig dient te zijn aan de methode met behulp waarvan het eerste onderzoek is verricht en dat hij verbonden moet zijn aan een geaccrediteerd laboratorium als bedoeld in artikel 12, tweede lid, van dit besluit.

In artikel 150c, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering is bepaald dat de onderzoeker die het tegenonderzoek verricht, in staat wordt gesteld dit uit te voeren. Ter uitwerking van dit artikellid bepaalt artikel 17, eerste lid, van dit besluit, zoals eerder is aangegeven, dat hij de beschikking krijgt over het onderzoeksmateriaal – dat wil zeggen het tweede buisje bloed dat is bewaard ten behoeve van het verrichten van tegenonderzoek – en de desbetreffende gegevens uit het eerste onderzoek.

Artikel 18

Voorheen was de termijn voor het bewaren van de hoeveelheid bloed dat was verkregen ter vaststelling van het alcoholverbod in de verkeerswetgeving en dat bestemd was voor een eventueel tegenonderzoek, neergelegd in een ministeriële regeling, te weten de Regeling bloed- en urineonderzoek. Er is voor gekozen de termijnen die gelden voor het vernietigen en bewaren van het bloed dat overblijft na het eerste bloedonderzoek, nu op een hoger niveau te regelen en in artikel 18 van dit besluit op te nemen omdat het hier gaat om een beperking van het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het voor de burgers en de mensen uit de opsporings- en rechtspraktijk bovendien overzichtelijker is als de regels die op dat onderzoek betrekking hebben, zoveel mogelijk in één regeling zijn opgenomen.

De noodzaak van het bewaren van het bloed wordt onder meer bepaald door de bevoegdheid van de hulpofficier officier van justitie om opdracht tot een aanvullend bloedonderzoek te geven en van het recht van de verdachte op een tegenonderzoek. Het voorgaande vertaalt zich in artikel 18, eerste tot en met derde lid, in de hierna te bespreken bewaartermijnen voor het bloed en het verslag en de daarbij horende gegevens uit het bestand, bedoeld in artikel 13.

Op grond van artikel 18, eerste lid, is de bewaartermijn voor zowel het resterende bloed waarmee het (aanvullend) bloedonderzoek is verricht als het bloed dat bestemd is voor tegenonderzoek een half jaar na dagtekening van het verslag van het onderzoek indien het resultaat van het eerste bloedonderzoek negatief is. Voor die termijn is in de eerste plaats gekozen om de hulpofficier van justitie voldoende tijd te bieden om zo nodig opdracht te kunnen geven voor een aanvullend onderzoek aan het resterende bloed en dat onderzoek te laten uitvoeren. Het bewaren van het bloed gedurende die termijn is in het voordeel van de verdachte, omdat in het geval waarin de hulpofficier van justitie een aanvullend onderzoek laat uitvoeren, hij niet nogmaals bloed hoeft af te staan en een nieuwe inbreuk op zijn lichamelijke integriteit wordt voorkomen. De termijn van zes maanden biedt de verdachte bovendien voldoende tijd om een tegenonderzoek te laten doen.

Voor het vernietigen van het afschrift van het verslag van het onderzoek en voor de daarbij behorende gegevens, bedoeld in artikel 13, zijn in artikel 18, tweede en derde lid, twee verschillende bewaartermijnen bepaald die afhankelijk zijn van het resultaat van het bloedonderzoek. In het geval van een negatief resultaat van het bloedonderzoek, het aanvullend onderzoek of het tegenonderzoek vernietigt het laboratorium het verslag dat het van het betreffende onderzoek bewaart, zes maanden na dagtekening van dat verslag (zie artikel 18, tweede lid). Bij een negatieve uitslag zal er immers geen strafzaak volgen waarin de onderzoeker het afschrift van het verslag ten behoeve van een verhoor ter terechtzitting nodig zou kunnen hebben. Met een negatieve uitslag van het bloedonderzoek wordt bedoeld dat bij het bloedonderzoek in het geheel geen bewustzijnsbeïnvloedende stof in het bloed van de verdachte is aangetroffen, het gehalte van de gemeten stof de grenswaarde die voor die stof in artikel 2 van dit besluit of in artikel 8, tweede of derde lid, van de Wegenverkeerswet 1994, artikel 27, tweede lid, van de Scheepvaartverkeerswet, artikel 4, tweede lid, van de Spoorwegwet, artikel 41, tweede lid, van de Wet lokaal spoor of artikel 2.12, derde lid, van de Wet luchtvaart is vastgelegd, niet overstijgt of het gebruik van de stof waarvoor geen grenswaarde geldt, geen gevaar voor de verkeersveiligheid heeft opgeleverd.
Bij een positief resultaat geldt voor het vernietigen van het afschrift van het verslag en de daarbij behorende gegevens op grond van artikel 18, derde lid, een langere termijn dan zes maanden, te weten vijf jaar na dagtekening van het verslag van de onderzoeker. Die termijn is nodig voor het geval de onderzoeker die het onderzoek heeft verricht, op grond van artikel 51m van het Wetboek van Strafvordering door de rechter ter terechtzitting wordt gehoord. Om in die situatie beslagen ten ijs te komen dient de onderzoeker te beschikken over de achterliggende informatie van het verrichte bloedonderzoek. Een termijn van vijf jaar is daarvoor, gelet op de praktijkervaringen van het NFI, toereikend. Na het verstrijken van die termijn vernietigt het betrokken laboratorium het afschrift van het verslag van het onderzoek en de bij dat verslag behorende gegevens uit het bestand, bedoeld in artikel 13.

De hierboven aangegeven vernietigingstermijnen verhouden zich naar mijn oordeel met artikel 10, eerste lid, van de Grondwet en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Artikel 8, eerste lid, van dat verdrag bepaalt dat een ieder recht heeft op eerbiediging van onder andere zijn privéleven. De persoonlijke levenssfeer in de zin van artikel 10, eerste lid, van de Grondwet, omvat wat in artikel 8, eerste lid, van het EVRM is omschreven als privéleven. Artikel 10, eerste lid, van de Grondwet bepaalt dat beperkingen op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer bij of krachtens de wet moeten zijn geregeld. Ingevolge het tweede lid van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is op grond van een aantal nader aangegeven gronden. Tot die gronden behoort onder meer het voorkomen van strafbare feiten.
Vanwege het feit dat artikel 8, tweede lid, van het EVRM rechtstreeks van toepassing is, dienen de bepalingen over het bewaren en vernietigen van bloed, de afschriften van de verslagen van het onderzoek en de daarbij behorende gegevens die in het bestand, bedoeld in artikel 13 zijn opgenomen, aan de vereisten van dat artikellid te voldoen. Dit betekent dat deze gegevens in ieder geval niet langer mogen worden bewaard dan noodzakelijk is voor het opsporen en vervolgen van strafbare feiten, en in overeenstemming is met de beginselen van proportionaliteit (de inmenging in het privéleven staat in verhouding tot het beoogde doel: afweging van het opsporingsbelang en het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer) en subsidiariteit (de verplichting om binnen redelijke grenzen een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen te vermijden dan wel zo beperkt mogelijk te houden). Door de gedifferentieerde termijnen die in dit besluit voor het bewaren en vernietigen van bloed, de afschriften van de verslagen van het onderzoek en de daarbij behorende gegevens in het bestand, bedoeld in artikel 13, wordt zoveel mogelijk recht gedaan aan deze beginselen. Door het differentiëren van de bewaartermijnen van het onderzoeksmateriaal en de daarbij behorende gegevens wordt ook voldaan aan de eisen van de artikelen 10 en 11 van de Wet bescherming persoonsgegevens, waarin is bepaald dat persoonsgegevens niet voor een ander doel mogen worden verwerkt dan waarvoor zij zijn verkregen en niet langer mogen worden bewaard in een vorm die het mogelijk maakt de betrokkene te identificeren, dan noodzakelijk is voor de verwerkelijking van de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt.

De Minister van Veiligheid en Justitie,